

AVE MARIA

Juni 1951

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah Amerike

Naslov - Address:
AVE MARIA
Box 608
Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

Naročnina - Subscription rate:
U.S.A. - \$2.50 letno
Izven U.S.A. - \$3.00 letno

Naročnina Tvoja je dar v
podporo ubožnejšim sloven-
skim fantom, ki se obrazujejo
za slovenske duhovnike v le-
montskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov
se spominjamo v lemontskem
samostanu v svojih molitvah,
pri sv. mašah in pri drugih
duhovnih opravilih.

Urednik - Editor:
FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.
Upravnik - Business Manager:
FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Printed by
AVE MARIA PRESS
Lemont, Illinois

JUNIJ 1951.

LETNIK 43.

VSEBINA

Zakramenti - P. Alfonz ofm	161
Srce Jezusovo - prosi za nas! - Fr. Blaž	163
Mati milosti božje - P. Kazimir	165
Romarski zvonovi - P. Odilo	167
Junija stopata pred oltar . . . - P. Aleksander	168
Naše Srce/pesem/-P. Krizostom	171
Maria Goretti - Prev. P. Odilo	172
Lilija /legenda/ - Dr. I. Česnik	174
Slovo	175
Terezija Neumann - /konec/	178
Po kraljestvu križa	179
Stara in nova zaveza sta se srečali . . . - Rev. J. L.	184
Dva v zlatu - P. Kazimir ofm	185
Pesem o beli hišici - L. Piščanc	187
Lemontski odmevi	188
Kramljanje na zapečku	190
Romarjem	192

Published once monthly - twice in October - by the
Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the
interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office
of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at special rate of postage pro-
vided for in section 1103, act of October 3, 1917.
Authorized July 14, 1945.

Zakramenti

Ne moremo si misliti večjega zaklada, kot je božje Srce. Iz njega nam tečejo potoki milosti, ki jih naše duše nujno potrebujejo, če hočejo rasti, ozdraveti, dobiti pomoč v greh in slabostih ter priti do nebeške slave. Vse to pa po zasluženju in prelitju Krvi, ki je odtekla iz odprte Srčne rane. Ves svet zaliva in iz nje je pognalo žlahtno drevo s sedmerimi darovi.

Prvi sad je sveti krst, naša kopel prerodenja, najpotrebnejše sredstvo zveličanja. Po njem postanemo otroci božji, dediči nebes.

Kakor pa naše telo potrebuje moči, da raste in se razvija, tako tudi duhovno življenje. Božje Srce je poskrbelo za zakrament svete birme, ki iz nas napravi vojake Kristusove: napolni nas z darovi sv. Duha, ki je naš Tolažnik v težavah in skušnjavah. Z njimi premagamo boječnost, da bi javno pokazali svoje versko prepričanje.

Tako potrjeni pa potrebujemo stalne hrane, ki nas krepi in nas usposobi za delo. To duhovno hrano nam daje Kristus, ko prihaja k nam v posvečenem Kruhu in nas napaja s svojo presveto Krvjo, ki je za nas odtekla z Njegove strani.

Ker pa smo slabi in v marsičem pogrešimo, saj sami ne vemo, kolikokrat na dan, je dalo božje Srce zdravilo: zakrament svete pokore celi naše rane in popravlja vsakdanje napake. Samo besedica kesanja, pa nam je vse odpuščeno.

Če pa nam ostane po spovedi še kak madež, nam ga izbriše sveto maziljenje. To pomete še zadnji prah naše duše, nas krepi v smrtnem boju in nas pripravi na srečno potovanje v večnost.

Pa tudi vse človeške družine Srce Jezusovo ni pozabilo. Kristus, Veliki Duhovnik po redu Melkizedekovem, je izbral vodnike, ki jim po polaganju rok daje svetega Duha, da vse te skrivnosti zakramentov hranijo in dele vernikom.

Pa še za en dar hvalimo Srce Jezusovo: dal nam je zakrament svetega zakona, ki ustvarja družine in božje otroke. Če so družine dobre, so predragocen biser naroda in vsega človeštva.

O, lepi in neizmerni zakladi, ki jih Srce Jezusovo, posoda ljubezni in pravice, razliva na nas! Vzljubimo jih, obogatimo se z njimi, saj so prav za nas in zaradi nas! Če bomo zvesto zajemali iz tega neusahljivega vira, bomo po Srcu božjem, viru vse sladkosti, gotovo prejeli nebeško slavo.

P. Alfonz ofm

O, MARIJA MILOSTNA,
TI SI SRCA USMILJEN'GA!
OJ, LE PROSI, MARIJA,
SRCE SVOJEGA SINA,
O, PRELJUBA GOSPA!

Srce Jezusovo

-usmili se nas!

Junij - mesec presvetega Srca Jezusovega! Kako se je ta pobožnost razširila med katoliškim svetom! Saj je predmet pobožnosti živo in čuteče Srce Njega, ki je pravi Bog in obenem pravi človek. Srce, ki je živi simbol neizmerne ljubezni, s katero nas išče Kristus.

Jezus nam je z vsem svojim življenjem, delovanjem in smrtjo na križu dovolj jasno pokazal svojo ljubezen do duš, ki je obenem glavni nagib za češčenje Njegovega Srca. V svetem pismu najdemo tako lepe primere: sebe imenuje dobrega Pastirja in pastirja, ki pusti devetindevetdeset ovac in gre iskat eno, ki se je izgubila. Ljubezen Njegovega Srca ni poznala meja. Zato pa je to ognjišče ljubezni vredno našega češčenja.

Torej imamo izvor češčenja presvetega Srca že v svetem pismu, dočim se je začela pobožnost sama širiti šele v poznejših časih. Pa pogledjmo malo njeno zgodovino!

V trinajstem stoletju (1256-1302.) je živela nemška benediktinka sveta Gertruda Velika. Od svojega šestindvajsetega leta pa do blažene smrti je imela videnja. Nekoč se ji je prikazal sv. Janez Evangelist in ona ga je vprašala, zakaj vendar ni nič pisal o sladkosti, ki jo je občutil, ko je pri zadnji večerji slonel na Gospodovem Srcu. Svetnik ji je odgovoril, da so bili prvi kristjani dovolj goreči in niso tega potrebovali. Ko pa bodo kristjani začeli postajati mrzli v božji ljubezni, se bo po

vsem svetu razširila vest o ljubezni božjega Srca in pobožnost do tega gorečega Srca bo rastla.

Sveta Gertruda je zelo zanimiva oseba. Kot petletnega otroka so jo starši poslali v šolo sester benediktink. Pozneje je sama postala sestra in je hitro napredovala v pobožnosti in modrosti. Po številnih prikaznih je postala pravi bogoslovec. V najlepši latinščini je napisala celo vrsto knjig o svetem pismu, svetih očetih in bogoslovnih pisateljih. Po njeni smrti je vse spise pregledala skupina učenih dominikancev in frančiškanov, pa niso našli v njih niti najmanjše sence proti veri, ki jo že od začetka nezmotljivo uči sveta Cerkev.

Poznejši širitelji češčenja presvetega Srca so bili zlasti Francozi. Znani sta posebno dve osebi: sveta Marjeta Marija Alacoque in pa blaženi Klavdij de la Colombiere.

Francija je bila v sedemnajstem stoletju, ko sta ti dve osebi živeli, posebno mrzla in sovražna pravi veri. Janzenisti so bili zelo mogočni in so neomejeno širili svoje krive nauke. Kralj se je boril s papežem in je poskušal svoj narod odtrgati od Rima ter ustanoviti svojo narodno cerkev. Tedaj pa se je Marjeti prikazal Kristus in ji razgrnil svoje ljubeznipolno Srce.

Sveta Marjeta Marija ni bila učena žena, kakor sveta Gertruda. Kakor je sama povedala, jo je celo Jezus imenoval neučeno in preprosto. Bila je eden izmed sedmerih otrok

Srce
Jezusovo
se
razodeva
sveti
Marjeti

preprostih staršev, doma v malem trgu v Burgundiji. Oče ji je umrl, ko je imela osem let, dve leti pozneje pa jo je mati poslala v nunsko šolo blizu doma. Neke vrste revmatizem jo je za tri leta priklenil na bolniško posteljo. Ko je ozdravela, je sklenila vstopiti v samostan, dasi so jo mati vdova in sestre silile, naj se omoži. V juniju 1671. je vstopila v red Obiskovanja Marijinega, ki ga je ustanovil sv. Frančišek Saleški. Paray-le-monial, prej neznan kraj samostana, kjer je živela, je prav po njej postal znan vsemu svetu.

Kristus se ji je prvič prikazal v samostanski kapeli decembra 1673. Nato je je obiskoval skozi dobo osemnajstih mesecev in ji v tem času razložil pobožnost do svojega Srca. Poudarjal je pogostejše sveto obhajilo, četrtkovo sveto uro v spomin Njegovega trpljenja na Oljski gori in ustanovitev praznika Njegovega Srca na petek po osemdnevni prazniku Rešnjega Telesa. Velika je Jezusova obljuba srečne smrti vsem onim, ki bodo devet prvih petkov po vrsti prejeli zadostilno sveto obhajilo.

Mlada sestra je povedala Kristusove zahteve predstojnici in starejšim sestram. Toda sprva ji ni nihče

verjel. Mnogo je morala pretrpeti, predno so se prepričali, da govori resnico. Prvikrat so privatno obhajali praznik Srca Jezusovega leta 1685. v noviciaški hiši, kjer je bila sv. Marjeta Marija voditeljica novink. Naslednje leto ga je praznoval ves samostan, počasi pa se je pobožnost razširila po vseh hišah tega reda. Za razširitev po vsej Franciji pa je mnogo pripomogel jezuitski pater Klavdij de la Colombiere, ki je kot Marjetin spovednik svetnico podpiral v njenem težkem življenju. S svojimi govori je razgibal katoličane, pridigal je o tej pobožnosti celo pred angleško kraljico in pred visokimi francoskimi glavami.

Marjeta Marija je umrla v letu 1690. Rekla je, da nima več kaj trpeti in se lepo pripravila na smrt, a zdravnik ni našel ničesar, kar bi bilo vzrok smrti. Leta 1864. je postala blažena, leta 1920. pa jo je sveti oče prištel med svetnike.

Češčenje presvetega Srca pa se je naglo širilo tudi izven francoskih meja in leta 1856. je sveta stolica dovolila obhajanje praznika Srca Jezusovega vsemu svetu. Danes skoraj ni več praktičnega katoličana, ki bi ne opravil pobožnost deveterih prvih petkov v upanju na Jezusovo obljubo sv. Marjeti Mariji. Tisoči in tisoči pristopajo na prve petke v mizi Gospodovi, nepregledne množice katoliških družin so se že posvetile Srcu Jezusovemu in prejele mir in božji blagoslov.

Srce Jezusovo naj se milostno ozre tudi na nas, mi pa zadoščujmo za žalitve, ki jih iz dneva v dan prejema od nehvaležnega sveta!

Fr. Blaž ofm

Jezus Kristus, Njegovo učlovečenje in Njegovo odrešenje človeškega rodu je gotovo največja milost božja, ki nam jo je dobri Bog sploh mogel dati. Vsemogočen je, pa vendar nam več kot sebe dati ni mogel.

To največjo, neskončno milost božjo - Jezusa Kristusa, pa smo prejeli po Mariji. Ona je rodila božjega Sina,

Slikal Al. Botticelli.

MATI MILOSTI BOŽJE

zato jo upravičeno tudi imenujemo: Mati milosti božje.

S tem nazivom v Marijinih litanijskih se torej Mariji zahvaljujemo, da nam je rodila Odrešenika. Prostovoljno je namreč izbrala svoje materinstvo, nebeški Oče ji ga ni hotel vsiliti. Preveč in prevelikih žrtev trpljenja in muk je bilo zvezanih z njim za Marijo. Zato pa je presveta Trojica poslala k njej nadangela Gabrijela, ki naj bi sprejel njen pritrdilni ali nikalni odgovor. Marija se je v blaženem trenutku oznanjenja dobro zavedala žrtev in trpljenja svojega poslanstva, ki jih bo s privoljenjem sprejela nase. Saj je dobro poznala prerokbe o trpljenju in strašni smrti Sina božjega. Hvaležni ji moramo biti, da je kljub temu sprejela božje materinstvo in postala Mati Jezusova, te "neskončne milosti božje". Torej ji z našim nazivom v litanijskih predvsem izražamo svojo hvaležnost.

Pred Jezusovim odrešenjem smo bili sovražniki božji, nevredni in nesposobni vsake milosti božje. Jezus pa nas je s svojim trpljenjem in

smrtjo na križu pomiril z Očetom, nas napravil zopet za božje otroke, vredne in sposobne sprejeti vse milosti božje. Odprl nam je neskončno zakladnico božjega usmiljenja in ljubezni ter neskončne božje dobrote, s tem pa tudi neizmerno zakladnico milosti. On je torej glavni vir vseh milosti, On je v presveti Trojici delilec dobrot božjih.

Vemo in verujemo pa, da je Sin božji izročil vso to neskončno zakladnico milosti v roke svoje Matere Marije, umirajoč na križu jo je napravil za našo Mater in nas za njene otroke. Zato je Marija "Mati milosti božje" tudi v tem pomenu: skozi njene roke se pretakajo do nas milosti, ki jih je Bog pripravil človeku. Po Jezusovi želji na Kalvariji naj bo med Marijo in nami ter med nami in Marijo razmerje matere do otrok in otrok do matere. On sam jo je zvezal z nami s sladkimi in nežnimi vezmi materinske ljubezni, nas pa z njo z vezmi sinovske vda-

nosti in zaupanja do matere. Materina ljubezen naj oskrbuje božjo zakladnico milosti, mi naj prihajamo po te milosti k Mariji. Kaj more mati odreči prošnje svojega otroka? H komu drugemu naj otrok pribeži v svoji stiski, če ne v naročje svoje matere? In kje bo hitreje dobil pomoč, kakor ravno pri njej?

Milost božja je tudi stanje duše, ki ni omadeževana z grehom in je tako v prijateljstvu z Bogom. Naša glavna skrb v življenju mora biti ta, da smo v milosti božji, da zveličamo svojo dušo. Ko bi nas smrt našla v smrtnem grehu, torej brez milosti božje, smo gotovo pogubljeni za vso večnost. Tudi v tem pomenu je Marija "Mati milosti božje", vir našega življenja v milosti. Ona je naša pomoč, da se premagujemo in se varujemo smrtnega greha ter se ohranimo v milosti božji. Ni lahek ta naš boj, saj smo polni strasti in nas vsepovsod obdajajo močni sovražniki, ki nas skušajo oropati milosti božje, nas napraviti za nasprotnike Boga in nas večno pogubiti. Kje naj v tem boju za milosti in prijateljstvo božje dobimo pomoč, če ne pri svoji Materi Mariji, ki je Mati milosti? Ko jo torej v litanijah kličemo s tem nazivom, jo prosimo tudi za pomoč, da bomo ohranili milost v naših dušah za vsako ceno, premagali vse, ki nam jo hočejo iztrgati in tako zveličali svojo dušo.

Milost božja je notranji, nadnaravni dar, ki nam ga deli Bog po zasluženju Jezusa Kristusa za naše zveličanje. Tako nam katekizem razloži besedo: milost božja. A milost imenujemo tudi vse drugo dobro, kar koli nam Bog daje za našo dušo in za naše telo. Tako je milost božja tudi naše življenje, naše zdravje,

naše blagostanje... sploh vse, kar potrebujemo v življenju.

Tudi v tem smislu je Marija "Mati milosti božje", ki pozna naše potrebe in nam Bog po njenih rokah deli dobrote. Zakaj bi nas Jezus na Kalvariji drugače izročil za njene otroke? Prav s tem, da je postala naša Mati in posredovalka, jo je božji Sin najbolj počastil. In sveta Trojica je Marijo kronala za Kraljico nebes in zemlje prav zato, da je kot "Mati milosti božje" še večja v naših očeh.

Da Marija tega svojega naziva nima zastonj, nam izpričuje vsa zgodovina krščanstva od velikega petka, ko je postala naša Mati, da, od angelovega oznanjenja, ko je s svojim privoljenjem in vdanim "fiat" postala Mati božja. To pričujejo vsa krščanska srca od prvih časov do danes. To vidimo in čutimo vsak dan tudi mi sami. Odtod toliko naše zaupanje do Marije, naša ljubezen do nje in naše otroško, vdano češčenje.

Ko torej v Marijinih litanijah zaupno kličemo Mater milosti božje, mislimo na vse to, se ji za vse to zahvaljujemo in izražamo obenem s tem tudi svoje neomajno zaupanje. S tem vzklikom jo nekako spomnimo, da vemo, da nas more uslišati in nam dati vsega, če le hoče. In mati hoče! V tem prepričanju ji zakliče-

K SLIKI: Rožnik nad Ljubljano

Marijine cerkvice po naših zelenih hribčkih zgovorno pričajo, kaj je Marija slovenskemu ljudstvu...

mo svoj "prosi za nas!" in ji s tem želimo povedati: "Marija, ti si Mati milosti božje! Milost - Kristusa si nam rodila. In v rokah imaš vso neizmerno zakladnico božjega bogastva, da ga deliš kakor hočeš in komur hočeš. Ti si pa tudi naša Mati in mi

smo tvoji nebogljene otroci. Kaj bi sploh mogla poslušati to našo dolgo vrsto "prosi za nas!" in jih ne uslišati? Ne, Mati Marija, tega ne moreš storiti!" - - -

Zato pa: Mati milosti božje, prosi za nas!

ROMARSKI ZVONovi

P. Odilo ofm

Letos obhajamo srebrni jubilej, kar je nadškof Jeglič z vsemi slovesnostmi kronal lemontsko Marijo Pomagaj. To obletnico bomo skušali v Lemontu najlepše proslaviti in sicer na romanju dne **1. julija**. Za ta dan imamo za enkrat v načrtu sledeči spored:

V **SOBOTO** dne 30. junija proti večeru bo v cerkvi nagovor in blagoslov z Najsvetejšim. Nato bomo prenesli milostno podobo v procesiji in med molitvijo rožnega venca k lurški votlini, kjer bomo procesijo nadaljevali z lučkami v rokah okrog jezera.

Sledila bo - upam, da bomo mogli izvesti - na stopnišču samostana duhovna igra o Mariji Pomagaj. Središče predstave bo Marijina milostna podoba. Igra bo v glavnem delo clevelandskega pisatelja Karla Mauserja. Priredili jo bodo chicaški igralci, sodelovali pa bomo vsi.

Po igri bomo na hribu kurili kres v čast sv. Cirilu in Metodu.

V **NEDELJO** dne 1. julija ob sedmi uri bo sv. maša za vse pokojne dobrotnike Lemonta ter za pokojne zastopnike in naročnike **AVE MARIJE**. Opravil jo bo in povedal primerno besedo: oče našega lista in oče slovenskega frančiškanskega komisariata, p. Kazimir Zakrajšek OFM.

Ob pol enajstih dopoldne bo prenos milostne podobe Marije Pomagaj v slovesni procesiji k lurški votlini. Tu bo opravil sveto mašo p. komisar Aleksander Urankar OFM in sicer za vse žive dobrotnike lemontskega samostana ter za vse žive zastopnike in naročnike **AVE MARIJE**. Slavnostni govornik bo prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman.

Ob lepem vremenu bo ostala milostna podoba na hribu do popoldanske pobožnosti v cerkvi, ko bomo imeli slovesne pete litanije z blagoslovom. Po blagoslovu pa bodo chicaška dekleta kronala lurško Marijo v votlini z venčkom cvetja. Nato pa bomo zapeli romarsko pesem v slovo Mariji in preživeli ostali čas na prijetnem griču ob Romarskem domu.

Na to jubilejno slovesnost ameriških Brezij ste vabljeni vsi. Posebej pa vabimo... vse naše stare prijatelje in dobrotnike Lemonta,

vse naše požrtvovalne zastopnike **AVE MARIJE** in vse naročnike,

vse nove naseljence, ki naj se od vseh strani nove domovine zgrnejo okrog Marije Pomagaj, se ji priporočijo in se ob njej sestanejo, pogovorijo in poveselejo. V Lemontu je skupen dom vseh ameriških Slovencev!

Kdor more, naj pride že v soboto, da bo opravil res pravo romanje in prejel pri Mariji Pomagaj tudi svete zakramente. Za prenočišče naj se že prej naznani z dopisnico na naslov: Baraga Home, Box 608, Lemont, Illinois.

Junijska stopata pred oltar...

Korajžno kliče z line zvon
meščane in konjičke:
neves te čul je svet' Anton,
poslal jim je mozičke.
K Antonu molil naš je fant:
patron je vseh nevest.
Ni vzel si žene kontrabant
in ne iz tujih mest.
Junijska nevesta
mu bo družica zvesta:
po slovensko se smehlja,
kruh po naše peči zna...

vsem, ki sklepajo dosmrtno zakonsko zvezo. Če vsa dobra volja od Boga pride, mora gotovo tudi trdna in sveta volja držati dano poročno prisego, ki je potrjena in zapečatenjena od samega Boga.

*

Teh vrstic sem se spomnil, ko me je eden urednikov našega lističa ustavil in me pobaral: "No, kaj bo pa v junijski številki Ave Marije izpod vašega peresa?"

Že od nekdanj pojo, govore in modrujejo meseca junija o nevestah in ženinih, porokah in zakramentu svetega zakona. Vsaj tukaj v Ameriki. Ta mesec največ parov stopa pred oltar. Ali ima res sveti Anton kaj opravka s tem, nam zgodovina ne ve povedati nič pametnega. A ta priljubljeni svetec z Detetombožjim in lilijo v rokah praznuje svoj god prav te dni. Morda je res kdaj tej ali oni nevestici izpolnil srčne želje, pa so ga izvolili za priprošnjika ženinov in nevest. Prav za prav: če najde sveti Anton izgubljene stvari, ni šment, da ne bi mogel najti tudi dekletu primernega fanta ali narobe. Zakaj nazadnje ne bi imeli tudi oni advokata tam zgoraj?! Saj pravijo vsi pametni ljudje, da se dobre zakonske zveze v nebesih sklepajo.

Zelo modro povedano. Dandanes bi morala ta beseda še bolj v kri

Oni dan so izvajali po radiu program o zakonu in razporoki. Posebno so z resnostjo ugotavljali, da se v Združenih državah vsake pol ure po osemdeset dvojic zveže v zakon. Iste pol ure pa se jih dvajset razdvoji in gredo spet vsaksebi: na veliko škodo tisočem otrok, ki postanejo čez noč moderne sirote, duhovni brezdomci brez močne očetove roke in brez materine srčne vzgoje.

Razni vzgojitelji, učitelji, sodniki, duhovniki... so svoje povedali na tem programu. Eni so z žalostjo ugotavljali, da so vsemu početju krivi razni razporočni mlini, kakor v Reno. Drugi so sekali po liberalnih postavah o zakonu in ločitvi. Bolj trezni pa so poudarjali, da je treba zakoncem samim več vzgoje o dolžnosti in odgovornosti proti človeški družbi, družini in Bogu.

"Sreča je edina stvar na svetu, ki si je vsi brez izjeme želimo. Smola je v tem, da se vsi ne trudimo zanjo, ali pa jo iščemo tam, kjer

je najti ne moremo, s sredstvi, ki te k njej ne peljejo. Isto velja zakoncem: Možje in žene pričakujejo nebesa na zemlji, odreči pa se nočejo potom, ki ne vodijo v ta nebesa." Tako je povedal eden teh govornikov.

Drugi je kregal zakonce, da stopajo v zakon brez priprave in brez pravega spoštovanja do te zveze. Ker se vsi drugi 'jemljejo', mora biti to tudi zanj ugodno. Posledica je razočaranje, prepir in nezadovoljnost. Za take bi bilo menda res nazadnje bolje, da bi še pred tem važnim korakom rekli z neko pisateljico Marie Corelli: "Čemu bi se poročila in uživala 'dobrote' zakonske zveze, ko pa imam že vse, kar pričakujem od zakona: imam kužka, ki mi vedno laja, papigo, ki preklinja vse jutro, in mačko, ki se mi pozno v noč vrača domov?..."

In tako naprej. Vsak govornik je imel to ali ono krilatico, kakor pravimo takim duhovitim stavkom, o zakonski zvezi, ki prizadeva celo rimskim papeškim sodiščem med vsemi sedmimi zakramenti največ težav.

Nekaj takih krilatic se glasi:

"Rečeno je bilo, da zakonska zveza druži zakonca v eno telo in dušo. Pa se oba od prvega dneva dalje prepirata in ne prideta do konca, kdo je tisto telo in duša: on ali ona..."

"Mož je kakor mačka: božaj jo po dlaki in dobro se ji bo zdelo; pa ji stopi na rep in pozabila bo vso dobroto in prijaznost."

"Poročenci pozabljaajo, da njihov poročni list ni registracija za šolo, kjer samo eden uči, drugi pa posluša. Poročni list je izkaz, da so se zavarovali v božji zavarovalnici ljubezni, zastopnosti in potrpežljivosti."

"Ženska si zamišlja moškega 'gentlemana' v tem, da se strinja z vsem, kar ona trdi in stori."

"Znanstveniki so dognali, da komarji ne pikajo. Le komarica pika in pije kri. V zakonu pa oba prevzmeta to vlogo..."

So to krilatice? Rogatice bi bila boljša beseda za te stavke.

Tri točke je poudaril na tem radijskem programu duhovnik, ki je imel še edini kaj zdravega povedati za izboljšanje božje celice življenja, tako zemskega kakor duhovnega.

1. Čas je že, da se vsiprične mo strinjati z naukom katoliške Cerkve o zakonu: Bog sam ga je ustanovil kot simbol ljubezni in v razadetje ljubezni. Če je zakon božja zavarovalnica človeštva, naj bi zakonci nalagali v njej naložke vere, upanja in ljubezni: prinesla jim bo bogate obresti pridnih otrok, prijetne družinske sreče in čednosti. Obresti, od katerih bo tudi človeška družba kaj imela. Oči naj bi bile zakoncem odprte pred poroko, po tem svetem obredu pa napol zaprte v usmiljenju, prizanašanju in razumevanju. Zakon je kakor življenje:

Smehljaj zakonske sreče...

toliko dobiš iz njega, kolikor sam naložiš vanj iz svojega srca, truda in dela... Če boš dajal od potrpežljivosti in lepe medsebojnosti, ki je blagoslovljena od samega Boga, boš tudi želel dobrine. Le poskusi sejati v zakonsko zvezo plevel tegobe, nezadovoljnosti in živalske strasti, pa boš tudi prejemal sadove telesa, sadove hudobije, nesreče, razdvoja in obupa. Nista le dva, ki se 'jemljeta'; je še tretji, ki ima delež v tej zvezi. In še glavni delež ima. Ta deležnik v zakonu je - Bog.

2. Dasi Cerkev govori o glavi in udih v tej zvezi, o podvrženosti in pokorščini, vendar s tem ne trdimo, da izgubita mož in žena vse poedine pravice. Eno telo in ena duša sta, to drži. Toda to telo ima še vedno dvoje glav in dvoje src. In ta duša naj bi imela še vedno dvoje oseb. V duhovnem oziru namreč. Zakonca se ne odpovesta svoji osebnosti. Zakon bi moral biti dopolnilno delovanje in nehanje: kar enemu manjka, to drugi dopolni, česar ima eden preveč, daje drugemu. Tako je hotel Bog sam. V zakonu torej ne gre, da bi eden rinil z glavo naprej in drugi jezikal; eden samo zapovedoval, drugi pa le poslušal. Oba značaja se morata zlit, kar se mora razodati v spoštovanju osebnosti in medsebojnih dolžnosti. Zakon je zveza dveh dopolnjujočih se sil, ne pa polomljen voziček z vprego dveh volov, od katerih sili vsak na svojo stran.

3. Zelo nespametno je, če poročenca prenehata z načinom življenja in govorjenja, ki sta ga poznala pred poroko. Takrat nista drug v drugem videla nobenih napak, ali pa sta si jih velikodušno odpuščala. Takrat jima je bila glavna besedica:

"Ti, ti, ti..." Zakaj naj bi po poroki veljala za prvole besedica: "Jaz, jaz in zopet jaz..."? Takrat sta lahko z iskreno ljubeznijo prezrla cele gore, zdaj pa hočeta majhne hribčke ravnati s kletvijo in godrnjanjem, s surovo jezo in grožnjami. Znamenje, da greše v svoji sodbi. Kar sta prej lahko odpravila z ljubeznijo, "ki pokriva množico grehov", sedaj ne moreta držati, razen s hudo voljo in nerganjem.

Vse te nasvete je pa po svojem

Zakonska zvestoba ni le za srečne čase, ampak se zlasti v boleznih pokaže v najlepši luči.

govoru duhovnik zvezal v jednat poudarek: "Zakonca, pozabita že nebesa, o katerih sta vedno govorila pred poroko! Pozabita angela, ki sta ga skušala najti v svojem sodrugu! Oba sta iz človeškega telesa in krvi in bosta ostala človeška tudi po svetem obredu zakona. Kot taka sta v solzni dolini, ki je samo preizkuševalnica za večnost. Skrbi bodo prišle, nevihte in hude ure, toda vse lahko prestane človek, ki se zanesa na božjo pomoč. Obenem pa ve veren človek tudi to resnico: Bog ne preizkuša nobenega čez njegove moči. - Zato pa, če pridejo težave: smej se intvoj sodrug s svetom vred se bo smejal s teboj; preklinjaj in preklinjal boš - sam!..."

Tem krepkim besedam ne moremo kar nič pridati. Bolje tudi sam sveti oče nebi mogel pridigati junjsko pridigo ženinom in nevestam, dasi je naslednik sv. Petra že mnogo najlepšega povedal o zakonski zvezi božji.

Morda bi pridal le še tole misel duhovnika, ki včasih take reči premišljuje:

Če je sveta zakonska zveza res samo ropotija, grdobija in kotišče prepirov, jeze in greha - potem Bog z mojo žrtvijo odpovedi zakonskemu

Presveto Srce naj kraljuje našim družinam!

stanu ni veliko pridobil. Toda vem, da je Bogu moja žrtev prav zato dopadljiva in velika, ker je zveza svetega zakona tako imenitna in plemenita. Vsaj v očeh božjih.

Bog daj, da bi kaj kmalu spet postala ta zveza sveta tudi v očeh vseh ljudi, kot si jo je zamislil Bog!

P. Aleksander ofm

Naše Srce

Povejte mi, cvetke dehteče,
kje najdem najboljše Srce? -
Očesca cvetkam zažare,
v daljavo tiho zastrme - - -

Odvрни, škrjanček srebrni,
kje čisto prebiva Srce?
Škrjanček sladko zažgoli,
nad hramom božjim obvisi - - -

Pokaži mi sončece zlato,
pokaži mi božje Srce!
Prameni sončni ožive,
pred tabernakelj pohite:

"Tu v hišici bajne tihote,
Srce najsvetejše drhti.
Le zate bije in živi,
le zate v hostiji gori."

P. Krizostom ofm

ti skrbni materini vzgoji, ki je morala nekoč sama preživeti mladost v veliki nevarnosti za poštenje. Prav zato pa je zdaj svojo doraščajočo hčerko naučila stroge previdnosti. Pod vplivom predrznosti in mnogih muh Serenellijevih se je naučila sama sebe spoštovati, a bilo je treba mnogo poguma in mnogo žrtve. Mati sama je bila hčerki najjasnejši zgled plemenitosti, svetla trdnjava miline, ki pa ni bila izumetničenost ali domišljavost, temveč pravilno nazoranje, kaj je poštene žene najdražji zaklad.

V družini ni bila Marija stroga do nikogar drugega kot le do sebe. Večkrat bi lahko krepko okregala svoje mlajše, na katere je pazila, pa jih ni. Vedno so prihiteli k njej za pomoč in posredovanje, če jih je hotela mati kaznovati. Marija jih je učila raznih molitev in je bila vedno polna ljubeznivosti do njih.

Maria Goretti

Prevedel P.Odilo ofm

mučenka svete čistosti

Redko je bila zdoma, razen kadar je šla v cerkev ali po nujnih opravkih. Takrat je svoj obraz vedno skrila v malo ruto, ki jo je ovila po italijanskem načinu okrog glave in vratu. Nekateri so rekli, da je kakor sestra. Aleksander je pozneje izjavil, da si ni dala v tem oziru nikoli nobene prostosti, tudi poleti ne. Vedno je bila previdna, zadržana, nikoli ni sama načela pogovor in ji je bilo vidno zoprno, če jo je kdo opazoval. Zlasti ob nedeljah je kar švignila mimo, ko so fantje stali pri cerkvi in delali razne opazke iz mimohitečih deklet. Zlasti Marijina velika postava in svetli lasje so jo izpostavljali laskanju teh "kritičnih opazovalcev". Toda to jo je napravilo še bolj sramežljivo in zbegano. Tako zadržanje je seveda pripisova-

Nikoli se ni borila za svoje pravice, ampak se je rade volje vdala. Šalo in smehljajem na ustih je šla vedno preko vseh onih malih družinskih viharjev, ki ne izostanejo v nobeni hiši. Če je bila še tako zaposlena, si je rada odtrgala čas, da je obiskala kakega bolnika v soseščini. V bolniški sobi svojega očeta se je naučila, kakšen siromak je bolnik in kako zelo potrebuje postrežbe in lepe besede. Posebno ljubezniva je bila Marija do svoje matere. Razumela je njeno boleost in njene skrbi. Iskala je prilike, da jo je razveselila in razvedrila. Zlasti pa ji je hotela z delom nadomestiti pridko izgubo očeta-gospodarja. Svojo ljubezen in vdanost do matere je kazala s tem, da jo je do pičice natančno ubogala in izpolnila vsako njeno željo. Če je v

gospodinjstvu kdaj napravila kako napako, kar se je moralo pri ubogem otroku večkrat zgoditi, in jo je mati le postrani pogledala ali zmajala z glavo, je obraz Marije zalila rdečica. Takoj se je materi opravičila in obljubila, da bo v prihodnje bolj pazljiva.

Marija je bila do matere dokrita do največje natančnosti. Le ene stvari ji ni upala povedati: svojih težav, ki jih je imela s Serenellievimi, zlasti z Aleksandrom, ki je silil v njo. Je bila pač dodobra prepričana, da moških ne bo nihče spreobrnil, njene tožbe pa bi bile le vzrok preprirov. Nemira pa je v hiši kmalu preveč in to je vedela tudi mala Marija.

Božja priprava

Lahko je reči - in tako so rekli o Mariji Goretti - da je vse to težko razložiti pri njeni mladosti. Treba je bilo naravne in nadnaravne moči, da je zmagala težave trdega življenja.

Njena mirna in zaupljiva narava se je hitro navadila ozračja, kjer je bila molitev na dnevnem redu in nedeljska maša sveta dolžnost. Bila je od prvih početkov pobožen otrok, a vnjeni pobožnosti ni bilonič ponarejenega. Dobro je vedela, ko je opazila na sebi nepotrpežljivost in lenobo, da je mnogo važnejše premagovati svoje napake, kakor pa nabirati cvetlice, vezati šopke in z njimi krasiti Marijino podobo nad posteljo. Šopek v srcu je trajnejši.

Marijo je tako zelo ljubila, da so v vsem njenem življenju, zlasti pa v smrtnem boju, vse njene misli hitele k njej. O Marijini pobožnosti v cerkvi je njena mati preprosto povedala: "Naj bi se zgodilo v cerkvi kar koli, ona se ni nikoli ozrla." Poleg družinske molitve za mrtve je še sama vsak dan dodajala očenaš in

Marija je morala kuhati za številno družino...
/ Prizor iz filma /

tri zdravamarije za pokojnega očeta. Tudi mlajšim je to vneto priporočala. Po celodnevem delu pa je kleče zmolila po namenu svojega očeta sveti rožni venec, ker je bila "mati preubožna, da bi za pokojnega očeta naročila sveto mašo, hčerka pa se je bala, da bi dobri oče ne trpel v vicah". Svoje molitve zanj je pomnožila zlasti tedaj, ko se je pripravljala na prvo sveto obhajilo.

Že dolgo je Marija priganjala mater, naj ji dovoli "prejeti Jezusa". Mati je odlagala z izgovorom: "Kako se boš naučila katekizem, ko še ne znaš brati?" - V Conci ni bilo prave cerkve, ne šole, ne duhovnika in ne sester. Sploh Gorettijevi niso nikdar živeli blizu šole, da bi otroci lahko hodili k pouku. Drugo pa je bilo pomanjkanje: Kje dobiti vse neizogibno potrebne stvari, ki jih težko pogrešaš za slovesnost prvega obhajila: čevlje, belo obleko, pajčolan...? Marija je sama dejala, da bi nikdar ne prejele prvega obhajila, če bi te ovire ostale na potu.

Mati je žalostno priznala, da so vsi otroci doraščali "kot mlade živali", kot mali pogani. Toda nekaj je bilo treba storiti. Težko je bilo Marjanci iz dneva v dan odbijati gorečo prošnjo, ko je venomer ponavljala: "Bo že dobri Bog poskrbel vse

potrebno!" - Bog je res poskrbel. Marija je prišla na dan z načrtom: V Mazzolenijevi hiši je služila neka gospa Elvira, ki je znala brati. Če bi jo mati pustila vsak dan po opravljenem delu k njej, bi jo vse naučila. Ob nedeljah pa pride v Conco duhovnik, ki ima za otroke tedenski pouk. S pomočjo gospe Elvire bi ostale otroke zlahka dohitela... - Mati je dovolila, gospa Elvira privolila in dolga, skrbna priprava se je pričela. Tudi bratec Angelo je hodil z Marijo h krščanskemu nauku. Po

dolгих mesecih se je hotela mati sama prepričati, če je hčerka dovolj pripravljena. Peljala jo je k gospodu dekanu v Nettuno, ki je dekletce poznal s trga, saj je večkrat od nje ga kupil jajca ali golobe. Izprašal je Marijo in bil zelo zadovoljen. "Izročite jo naši ljubi Gospe in bodite mirni!" je rekel materi. Znak, da je zadevo vzela v roke nebeška Mati, je bil ta, da je Marija v kratkem imela za svoj slovesni dan čevlje, belo obleko in pajčolan.

Dalje prihodnjič

Lilija

Naš Gospod Jezus je nekoč potoval v gorovje, kjer še žive preprosti ljudje, zdravi in trdni. Med delom in molitvijo jim potekajo dnevi. Odpravil se je Jezus tja, da bi morda med njimi našel srce, ki je resnično polno ljubezni. Dvignil bi ga, kakor bi zajel vode iz čistega studenca, kakršnega v dolini med hišami ne moreš najti. Saj izvirajo le visoko v gorah, daleč od svetnega šuma.

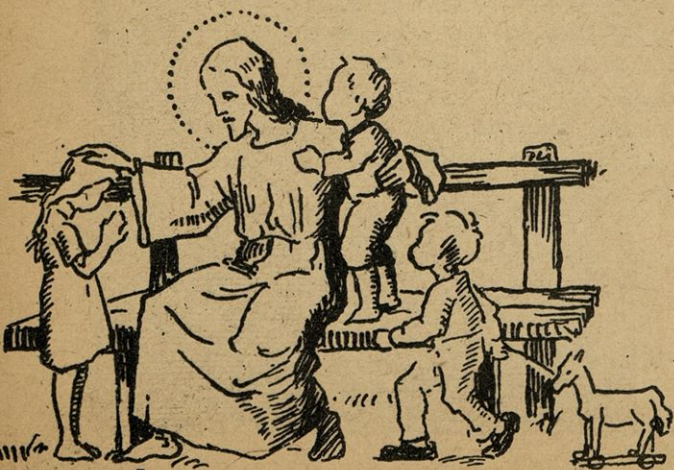
Ko je hodil v gorovje, so ga spoznale vse stvari. Cvetoče grmovje se mu je priklanjal. Ptički so letali nad njegovo glavo in mu peli slavo. Gledal jih je z radostnimi očmi in se

ljubeznivo smehljaj. Na njegovo desno ramo je sedel slavček in mu prepeval.

Zveličar se je veselil krasne božje narave. Ni ga motil niti skopi kmet Koren, ki je stal pred svojo hišo in se v srcu bal, da se mu bo potnik približal in ga poprosil za prenočišče, ali pa celo za košček kruha. Tudi ga ni motila jezična Tratnikovka, ki niti svojemu možu ni privoščila lepe besede...

Skozi vas je šel Gospod, s pogledom objel vse hiše in jih blagoslovil. Prišel je do konca vasi, kjer je stanoval ubog kočar Martinčič, ki je redil suho kravico in kozo. Za razgrnjeno rjuho velik vrtilček je ležal ob bajti. Hčerka Majdica je v njem gojila lepe cvetke. Kako ponosna je bila nanje!

Jezus se je ustavil ob vrtni ograji in z ljubeznivimi očmi objel bele lilije. Dekletce je to opazilo, utrgalo je najlepšo in mu jo ponudilo. Zveličar je opazil njene svetle oči in v njih biserne solze. Začutil je utripe njenega srca in je spoznal, da je zemlja vendarle vredna, da jo ljubi. Zaradi ene same duše se ne bi pomišljal še enkrat na križ, če bi bilo treba. Njegove oči so objele vso po-

krajino in obstale na modrem nebu, iz srca pa mu je privrela molitev: "Hvaljen bodi, o Bog! Slava njemu in vsemu stvarstvu, delu njegovih rok!..."

In blagoslovil je Jezus Majdico in njeno lilijo ter z njima vse ljudi, katerih srce se trudi poznati ljubezen.

Dr. Ivo Česnik

SLOVO

Kako radi prihajajo slovenski izseljenci k naši lemontski Mariji Pomagaj. Pač vedo, zakaj. Marija jih ne pusti, da bi odhajali prazni. Marija jih potolaži, da se vračajo na svoje domove kakor prerojeni.

dajata na delo med Slovence, ki so brez dušnega pastirja, raztreseni po vsem avstralskem otoku.

Obema želimo na misijonsko pot obilo uspehov. Vemo, da jih čaka tudi trnje, zato ju bodo vedno spremljale naše molitve.

Bog z Vama in Marija Pomagaj!

Letos pa bo dala Marija Pomagaj slovenskim izseljencem prav poseben dar. In sicer onim, ki so daleč, daleč od domovine in tudi daleč od izseljenških Brezij. Mislim namreč slovenske brate in sestre, ki so prav v zadnjih letih tako številno odhajali v daljno Avstralijo, da si v novi domovini ustvarijo dom v miru in svobodi.

Prav na praznik Marije Pomagaj, dne 24. maja v ranem jutru, bosta odšla med avstralske Slovence dva člana našega frančiškanskega lemontskega komisariata. To sta p. Klavdij Okorn in p. Beno Korbič. Dolgo sta se pripravljala, da sta končno dobila potna dovoljenja. Gotovo sama nista pričakovala, da bo dan njihovega odhoda prav - praznik Marije Pomagaj. Kakor bi res hotela Marija pokazati, da ju ona spremlja na misijonsko pot.

P. Beno in p. Klavdij sta doma iz istega gorenjskega kraja, v isti klerikaški družinici sta se pripravljala na duhovniški poklic. Med nesrečno vojno sta skupno delila strahote dachauskega taborišča. Končno sta prišla v Ameriko, zdaj pa se skupno po-

Ena izmed najnovjših Marijinih slik. Naslikala jo je znana ameriška umetnica Virginia Broderick.

Sveti oče sprejema darilo dominikancev: svetovnoznano podobo Fatimske Marije, ki jo je naslikal A.Rasko.

Angleška princesa Elizabeta je bila v avdienci pri svetem očetu.

General MacArthur prav prijateljsko steguje roko kardinalu Spellmanu ob priliki zmagoslavnega pohoda po New Yorku. Kardinal ga je pozdravil pred katedralo svetega Patrika.

Pa dne med

Sestre rešujejo svoje skromno im povodnji preteklega meseca v L Pomaga jim duhovnik.

a v avdienci pri sve-

je roko kar-
pohoda po
atedralo sve-

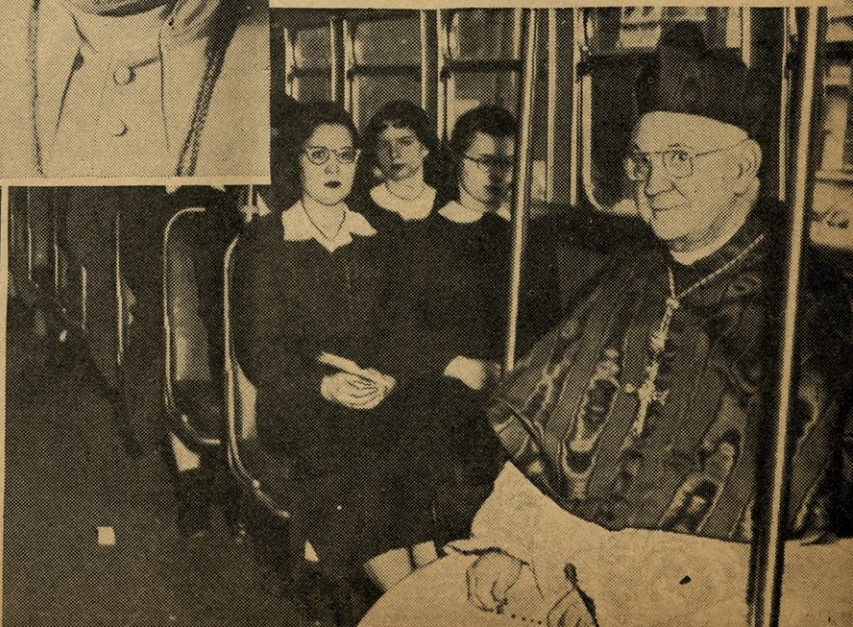
Papež Pij X., ki bo
dne 3.junija prištet
med blažene.

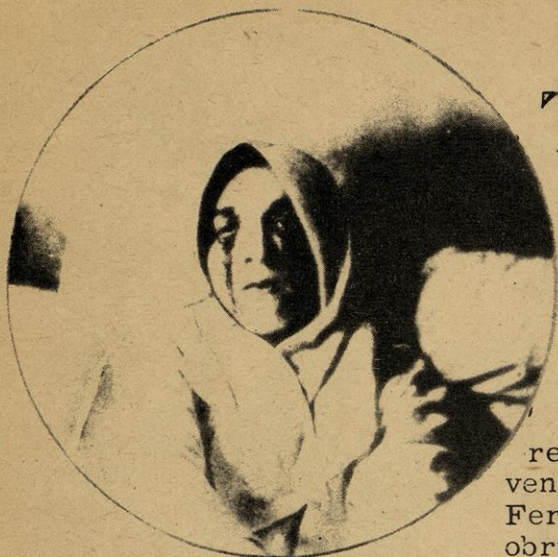
esujejo svoje skromno imetje ob priliki
preteklega meseca v La Crosse, Wis.
im duhovnik.

Gornjo Marijino podobo je na hrastovem listu z iglo iz-
delal v New Yorku neki redovni brat.

Chicaški kardinal Stritch moli v busu naprej sveti rožni
venec. Slika je posneta med obiskovanjem chicaških cer-
kva za svetoletni odpustek.

Terezija Neumann

Terezijina mladost
(Nadaljevanje)

MATERE NE POZABI

... ob dnevu, ko je zagledala luč sveta.

... ob dnevu, ko praznuje krstni dan.

... ob dnevu, ko je v lepih upih sklenila poročno zvezo.

... v njenih skrbeh in stiskah.

... v njenih težavah in bolečinah.

... v njeni starosti in slabosti.

... v svojih mislih in molitvah.

... v svojih pismih in pogovorih.

... v svojih načrtih in namenih.

... v svojih odločitvah in nevarnih trenutkih.

... ob dnevu njene smrti.

... na kraju njenega večnega počitka.

... v svoji sreči in nesreči.

Terezija je rastla v uboštvu. Ne moremo sicer govoriti o umazani zapuščenosti, vendar družina ni bila bogata. Ko je oče Ferdinand po svojem starem očetu podedoval obrt in hišo, je bilo vse zelo zadolženo. Oče in mati sta morala trdo in neprestano delati, da sta mogla odplačevati visoke obresti in skrbeti za naglo naraščajočo družino. On se je iz dneva v dan mučil na svojem krojaškem stolu in za šivalnim strojem, obenem pa pomagal ženi pri delu na malem polju. Imeli so štiri krave. Večinoma so pridelovali krompir, ki jim je bil glavna hrana. V skromnem domu ni bilo nobene razkošnosti. Nekaj dogodkov kaže, da skrajno uboštvo ni nikoli prišlo v njihovo hišo, a bil je čas, ko ni bilo daleč.

Nekoliko dorastla Terezija je pomagala pri sosedih. Po vrnitvi je pripovedovala materi, kako potratno uporabljajo maslo po premožnih hišah. Mati ji je morala odgovoriti, da je pač taka uporaba masla v navadi, a Neumannovi tega ne zmorejo. Opomnila jo je, naj o tem ne govori z gospodinjo, da ne bi s tem osramotila domačih.

Kadar je oče izdelal obleko, so jo navadno otroci odnesli naročniku. Včasih so dobili za svojo uslužnost kaj drobiža. Denar ni romal za sladkorčke, ampak so ga redno in z velikim veseljem prinesli domov ter ga shranili v predalček očetovega šivalnega stroja. Kadar ni bilo pri hiši nobenega denarja več, kar se je pogosto zgodilo, se je vsa družina zbrala okrog predala in ga slovesno odprla. Otroci so bili vsi navdušeni, da so mogli na ta način pomagati domu.

Terezija se še spominja dne, ko ni bilo nobenega denarja pri hiši. Bila je obletnica posvečenja vaške cerkve in so jo praznovali z lepo zunanjo slovesnostjo in boljšim kosilom celo v najskromnejši hiši. Oče je ravno dokončal suk-

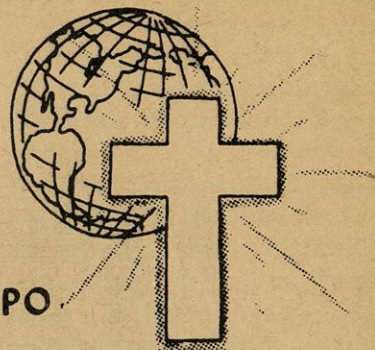
njo za nekega bogatega kmeta. Upal je, da mu bo plačilo pomagalo oskrbeti kaj boljšega za ta praznik. Toda bogati kmet ni niti omenil plačila in oče se je razočaran in molčeč vrnil prazen domov. Vendar je mati uredila tako, kot znajo le matere: poskrbela je nekaj stvari in so tudi oni čutili praznik.

Kljub uboštvu in težavam v zgodnjih letih so vsi Neumannovi otroci rastle v zdravju. Duh sodelovanja v družini, odpovedi in vaja živeti v pomanjkanju - vse to je za Terezijo, ko je gledala zazaj, pomenilo leta sreče. Družinska povezanost je omehčala to, kar bi drugače imenovali trdoto življenja. Krščansko ozračje pa to družinsko povezanost poplemeniti.

Oče in mati sta bila ne samo praktična, ampak tudi goreča katoličana. Gledala sta, da jima je vsak otrok sledil na tej poti. V družini je vladala pokorščina in skrbna nepristranost. Noben otrok ni imel prednosti pred drugim. Starši so imeli vse sinove in hčere pod strogim nadzorstvom. Niso videli radi, da so otroci pohajali po drugih domovih ali po cesti. Navadno je bil strogi očetov pogled dovolj za poboljšanje, če je tega ali onega grabila trmoglavost. Včasih je pela tudi palica. Oče je zahteval posebno lepo obnašanje v cerkvi. Če se je kateri otrok pregrešil v tej stvari, je moral za kazen kleče na grčavih deskah zmoliti rožni venec.

Terezija se je rade volje uklonila temu strogemu domačemu življenju. Uboštvo je ni prav nič mučilo. Ko je začela hoditi v šolo, se je tudi šolskim skrbem hitro privadila ter se posvetila učenju z vso močjo in veseljem. S poukom je začela dne 1. maja 1904., stara šest let. Končala ga je 1. maja 1911. kot trinajstletno dekle. Učiteljica je zatrdila, da je bila Terezija odlična učenka v verouku in ročnem delu ter dobra v branju, pisanju in računstvu. - Po končani ljudski šoli se je vpisala v nedeljsko šolo. Obiskovala jo je tri leta, od maja 1911. do maja 1914. Zelo se je zanimala za katekizem in se je po končani nedeljski šoli še samá doma posvetila učenju krščanskega nauka.

Prvo sveto obhajilo je prejela Terezija dne 18. aprila 1909. Ni pokazala kake večje pobožnosti kot navadno pobožno dekle njenih let. Rada je imela knjige s slikami, posebno pa se je posvetila cvetlicam. Bila je vedno pripravljena pomagati tudi drugim. Kot najstarejša je začela kmalu skrbeti za mlajše in mati je dobila v njej kmalu veliko pomoč. Delo pri hiši jo je veselilo.

PO

KRALJESTVU KRIŽA

V neki cerkvi na vzhodu visi tabernakeljska zavesa na zlatih prstanih. Darovali so jih župljani - zakonci kot poročstvo božje zaveze. Lep krščanski dokaz vere v zakrament, ki ga svet več ne spoštuje. To menda veš, da se danes vsak tretji zakon v Ameriki razbije na sodnji...

Izplača se iti v nedeljo k sveti maši, pravijo kristjani misijonske postaje Kaying na Kitajskem, ki so jih tri nedelje zapovrstjo pretresli čudni slučaji. Večina se vsi spreobrnjenci drže zapovedi: Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sveti maši. Nekateri pa so začeli v veliko pohujšanje opuščati nedeljsko dolžnost. In kaj se je zgodilo? Žena, ki je šla mimo cerkve na delo, je pred cerkvenim pragom padla in si zlomila roko. Naslednjo nedeljo je neki fant med sveto mašo sekal drva, a spodletela mu je sekira in si je

skoraj presekal nogo. Tretjo nedeljo pa je neki gospodar med svetom mašo trosil po njivi umetni gnoj na mlado setev. A že prihodnjo noč je nastala huda nevihta, ki je oskrunjevalcu nedelje odnesla z njive ne samo gnoj, temveč tudi vso prst. - Tako pripoveduje Rev. Maynard Murphy, misijonar družbe Maryknoll.

Katoliški otroci se bodo v državi Montana vozili v katoliške šole na javnih avtobusih. Tako je bilo sklenjeno na seji državnih poslancev v East Helena. Pred dvema letoma je predlog padel, zdaj pa je bil le sprejet: poslanci so pokazali, da smatrajo tudi katoliške otroke za enakopravne državljanje. Sicer je bilo tudi zdaj malo nasprotovanja, a pametni poslanci so poudarjali, da ne vidijo vzroka, zakaj bi otroci katoliških staršev ne uživali prednosti prostega prevoza v šolo. Še celo bolj so upravičeni do tega, saj starši plačujejo dvojni davek: za javno in za katoliško šolo.

Ali bodo kdaj vodilni možje vseh ameriških zveznih držav mislili tako, kakor mislijo v Montani?

Red kartuzijanov še ni imel v USA nobenega samostana, zdaj pa ustanavlja svojo

Terezija je ribala, pometala in prala. Zlasti je rada delala vse to, kadar mati ni bila navzoča, da je bilo vse gotovo, ko se je mati vrnila s polja.

Dr. Gerlich opisuje iz Terezijinih mladih let tole značilnost: nikoli ni imela rada pripovedk, čarovnih povesti in pretiranih legend. Ko ji je nekoč oče bral pripovedko, je odločno nasprotovala, češ da to ni resnično. Že v prvem šolskem letu je bila nevoljna, ko je učiteljica pripovedovala otrokom zgodbe, ki so bile zanjo očitno lažnive. Nikoli se ni predajala sanjarjenju, tudi pozneje ni čitala izmišljenih ljubezenskih zgodb. Celo svetniške legende zanjo niso bile privlačne. Na drugi strani pa je ljubila resnične zgodbe in življenjepise. O katoliški veri, evangelijih in berilih je rada prebiralala zdrave, sočne knjige, ne pa preveč mehke in posladkane s čustvi. Ko je pozneje postala služkinja, je brala mesečnik Notburga (nemški list služkinj) in mesečnik Rosenheim, ki je imel namen širiti pobožnost do Male Cvetke. Prebiralala je tudi nemški prevod sv. Frančiška Saleškega: Uvod v popolnost. Ljubezen do rož pa je napravila iz nje vneto bralko knjig in mesečnikov o vrtnarstvu in cvetličarstvu.

Težki gospodarski položaj Neumannovih je zahteval, da so otroci pomagali domu čimprej so mogli. Terezija je že proti koncu zadnjega šolskega leta začela pomagati na posestvu z imenom Schloss (grad) Fockenfeld, ki je nekako petnajst minut oddaljen od Konnersreutha. Še zdaj se spominja, kako srečna je bila, ko je mogla izročiti očetu plačo za svoje poldnevno delo. S štirinajstimi leti pa je šla na delo k Maksu Neumannu. Ta je imel veliko hišo v vasi, mnogo polja in hlev s sedemnajstimi glavami živine, pa tudi gostilno in kegljišče. Nič si niso bili v sorodu.

Ljudje, pri katerih je Terezija služila, so bili sicer verni, vendar vseeno ni bilo lahko ugoditi vsem njihovim zahtevam. Tudi delo je bilo naporno, zlasti še po izbruhu prve svetovne vojne, ko so morali vsi moški k vojakom. Močna in zdrava Terezija se ni ustrašila nobenega dela, ki so ji ga nalagali. Zmožna je bila za vsa moška dela: orala je in sejala ter v februarju 1917. prevzela celo službo v hlevu, ki jo je prej opravljal hlapec.

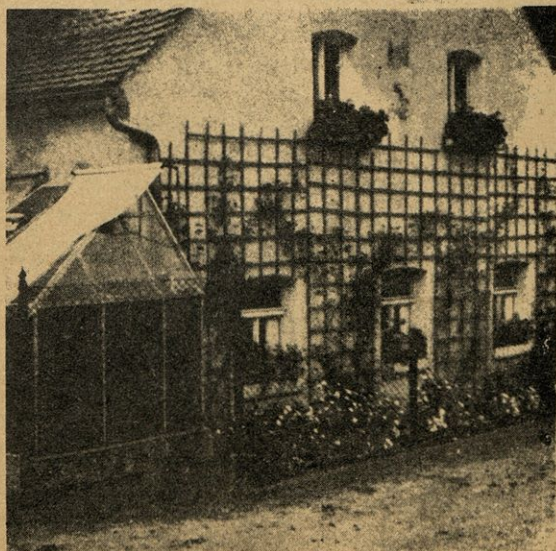
Dr. Gerlich pravi, da je Terezija sama pripovedovala, da moško delo vedno predpostavlja

ženskemu. Učila se je šivati in plesti, toda nikoli ni dosti marala za šivanko in kvačko. Raje je prala in čistila, kakor pa kuhala. Rada je imela veliko dela, zlasti takega, da je morala rabiti obe roki. Ob lepem vremenu je posebno rada delala na polju. Sploh je bila rada izven hiše. Ko je pozimi lakota prignala prav k hišam srne, zajce in divje kokoši, jim je nosila jesti. Bila je vsa srečna, ko so živali zaupno jemale hrano iz njenih rok.

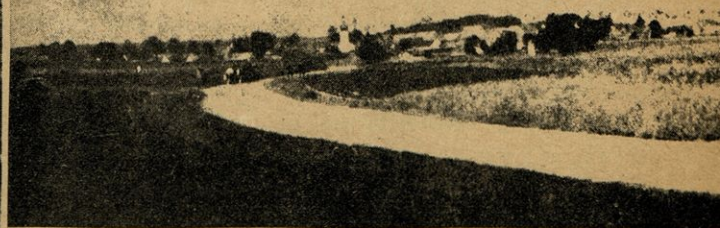
Včasih je morala Terezija pomagati tudi v gostilni. A sama ni nikoli plesala, četudi je stregla gostom - plesalcem. Nikakor pa ni bila človek, ki bi kvaril družbo. Rada je imela pošteno veselje. Mladenci so radi gledali za njo, toda niso našli z njene strani nobenega odziva. Vsakega je zavrnila. Saj se je odločila slediti drugemu poklicu. Želela je vstopiti v kongregacijo sester, ki imajo misijone v Afriki. Nekoč je skočila s precejšnje višine, da je ušla fantu, ki je bil preveč nadležen. Nek drug fant pa jo je tako dolgo prosil, da je privolila na večerni sestanek. Toda vzela je s seboj korobač in ko se ji je fant vsiljivo približal, je začela udrihati po njem, da jo je kar hitro pobral. Nihče več je ni nadlegoval.

Počasi si je Terezija prihranila toliko denarja, kolikor je znašala dota, potrebna za vstop v samostan. Toda vojna je preprečila vstop. K vojakom je moral njen oče in mati jo je preprosila, naj počaka s samostanom do konca vojne.

Terezijin dom. Njena soba je zgoraj.

prvo naselbino v Whittinghamu, Vt., kjer bodo v kratkem sprejeti prvi ameriški kandidati. Kraj se imenuje Sky Farm - Nebeška kmetija. Kandidati bodo prejeli nekaj mesecev poseben pouk o samotnem življenju kartuzijanskih redovnikov, nato pa bodo poslani v kako evropsko naselbino v noviciat. Upajo, da bo poklicev dovolj, saj ravno v našem zmešanem času svet - dasi na eni strani

Spokojna leži med polji ljubka vasica Konnersreuth, rojstni kraj Terezije Neumann...

Ko prideš na trg, ti zastavi pot prijazna vaška cerkva /zgornja slika/

MISIJSKI
MESEČNI
NAMEN

ZA

KRŠČANSKE

UČITELJE

U MISIJONIH

tako podivjan in brezverski - išče poti združenja z Bogom.

Samostan ustanavlja Father Pablo Maria, prvi ameriški kartuzijan - bivši ravnatelj psihološkega in psihiatrijskega oddelka washingtonske katoliške univerze, Rev. Dr. Thomas Verner Moore.

V Sloveniji je znana kartuzijanska naselbina v Pleterjah pri Št. Jerneju na Dolenjskem. Med vojno je bila delno požgana - delo komunistov. Zdaj pa je njeno življenje zelo otežkočeno, saj so ji zaplenili velik del posestva, na katerem so delali in se preživljali redovniki. Več patrov tuje narodnosti je bilo izgnanih, domačini pa morajo pomagati po zapuščenih župnijah.

Včasih so bili poleg Pleterij še cvetoči kartuzijanski samostani na naših tleh v Zajckloštru pri Konjicah, v Jurkloštru pri Laškem in v Bistri pri Vrhniki.

Družina je potrebovala njen zaslužek. Terezija je pristala, a trdno se je odločila, da je po končani vojni ne bo zadržala v svetu nobena reč.

Tako je Terezija preživela ves čas v svoji rojstni fari. Konnersreuth ima približno tisoč štiristo prebivalcev. Kraj leži na vzhodnem delu Bavarske, blizu češkoslovaške meje. Sredi vasi je trg, nad katerim se dviga cerkev svetega Lavrencija, zidana v baročnem slogu s čebulastim zvonikom, ki so v navadi v tem delu Evrope. Blizu cerkve, ki je obdana z zidom, je župnišče, dom Fathra Nabra. Hiše, ki obdajajo trg, so večinoma enonadstropne in zidane tesno ena ob drugi, da za vrtove ni ostalo nič prostora. So pa zato okna polna cvetja. V eni izmed teh hiš je bila rojena in še zdaj živi Terezija Neumann.

Med mnogimi tisoči, ki so obiskali Terezijino rojstno vas, je bil tudi Father Speer Strahan, ameriški vojaški kaplan. Sam pripoveduje, kako je zapustil cesto pri Waldsassenu in jo udaril čez polja mimo gozda. Iz gozda so streljali nemški vojaki, ko pa jim je pošlo strelivo, so se predali. "V bližini se nahaja mala vas, večinoma le kmetske hiše. Čudili smo se, odkod toliko razvalin od tako male vasi. Na vaškem trgu, ki ni ne okrogel in ne četverokoten, je na eni strani gostilna, sredi vodnjak, na drugi strani nekoliko na desni pa rumeno pobarvana Neumannova hiša. Na nasprotni strani hiše je vaška cerkev, ki je precej večja kot bi si jo mislil za ta kraj. Do cerkve vodijo kamenite stopnice. Je sredi razvalin in vojnega ozračja čudovito čista, urejena zelo okusno, kot kaka sestrška kapela. Posebno lep je stranski oltar, ki predstavlja v bronastem obtisu Malo Cvetko v nebeški slavi, obdana z rožami."

Otroci so peljali kaplana in njegovega spremljevalca k župniku.

"Čakali smo nekaj minut v preprosti predsobi. Nato smo zaslišali stopinje po stopnicah in v nekaj trenutkih se je konnersreuthski župnik Naber rokoval z nami. Ni bilo treba mnogo opazovanja, pa si videl, da si v navzočnosti izrednega moža, ki se je ljubeznivo smehljal izza svojih očal. Govoril je z nami v preprosti, a lepi latinščini, ki je odkrila moža, polnega razumevanja in bogoslovnega znanja. Pozneje smo zvedeli, da je Father Naber prav ta čas slavil petdesetletnico mašništva. V Konnersreuth je prišel, ko je bila Terezija stara deset let. Niti

omeniti ni treba, da bo tukaj tudi umrl..."

Father Naber je rekel ameriškemu vojaškemu kaplanu pozneje, da je do tega časa obiskalo Terezijo okrog dvanajst tisoč vojakov, ki so hoteli z njo govoriti. Prosili so jo, da bi se jih spominjala v molitvi, kar je rade volje storila.

KONEC

Tako smo si v nekaj poglavjih ogledali življenje Terezije Neumannove in njegove skrivnostne pojave, ki vsekakor zanimajo ves svet, ne le katoliški. Sledili smo s pisateljem njenim zamaknjenjem, opisovali njene globoke dušne zmožnosti in vtise, ki jih je v teku let napravila na obiskovalce. Končno smo se na kratko seznanili z njenim življenjem v krogu družine, in pa s krajem, ki je prav po njej postal znan po vsem svetu.

Vsekakor je o Tereziji danes še težko javno izreči določeno sodbo. Svet je glede nje razdeljen v mnogo različnih mnenj. Večina opazovalcev, tudi nekatoličani, jasno izjavlja, da tu ni mogoča kaka prevara ali naravna razlaga. Drugi pa hočejo seveda vse razlagati naravno, da, tudi taki so med njimi, ki bi radi vse dogodke spravili v zvezo z močmi teme. Mnogi pa stvari sploh nočejo do dna in jo kratkomalo odklanjajo z besedami: ne verjamem, ni mogoče, morda je le goljufija...

Sveta Cerkev je v vseh teh in podobnih stvarih zelo zelo previdna. Doslej ni glede Terezije izjavila še ničesar. Čas bo prinesel svoje, če bo Bog tako hotel in če res Bog govori v Konnersreuthu. Kako dolgo je na primer trajalo, da je Cerkev potrdila Lourd, njegova prikazovanja in čudežna ozdravljenja. Tako ji nihče ne more očitati, da razširja praznoverje.

Tudi mi ne izrekamo o Tereziji svoje sodbe. Objavili smo njej opis, ker ljudi na splošno zanima. Pa naj si vsak sam ustvari svojo sodbo, kakor si jo je ustvaril pisatelj, ki je knjigo o njej napisal.

KONEC

Neki pariški zdravnik je spodil pred nekako dvajsetimi leti od doma svojega sina, ki je sklenil stopiti v red.

Pred kratkim je bil ta zdravnik na obisku pri svojem prijatelju. Prijateljeva žena je odprla radio, da bi poslušala nedeljsko pridigo znanega govornika. Tako je moral tudi brezverni zdravnik hočeš-nočeš stopiti med "pobožne poslušalce".

Nenadoma pa se je začel ves tresti. Razburjenje se ga je polastilo. Po glasu je namreč v govorniku spoznal - sina, o katerem vsa dolga leta ni hotel nič slišati. To je bil glas sina, ki ga je vrgel iz hiše, ker je sledil klicu Najvišjega...

Sin je govoril o časti katoliškega duhovništva. Torej o poklicu, zaradi katerega se je odpovedal vsemu, celo domu.

Pridiga je zdravnika tako pretresla, da je takoj pisal sinu in se z njim spravil. Sin pa je očeta spravil tudi z Bogom.

Čudovita so pota božja!

Mati je učila svojega sinka: "Veš, Bobby, lagati je grdo. Tega ne smeš nikoli! Kajne, da me boš ubogal?" - "Bom, mamica!" je bilo otroško srce pripravljeno za materin nauk.

Kmalu nato je zapel telefon in mati je naročila svojemu sinku: "Kar ti se oglasi, Bobby! Če je sitna teta Mary, ki sem ji dolžna dvajset dolarjev, pa kar reci, da me ni doma!" - - -

Ali ta mati ve za pregovor: Beseda miče, zgled pa vleče? Po naših družinah je dosti naukov, a življenje jih podira...

Stara
in
nova
zaveza
sta
se
srečali...

Sveta maša na vrhu gore Sinaj (nad 7000 čevljev visoko)

To je ena izmed mojih najlepših slik, kar sem jih posnel v Jutrovi deželi.

Bilo je zgodno adventno jutro. Sonce je zlatilo sivordeče grebene in sveže sape so vlekle preko njih. Po skalnatih ploščah je ležala nežna, bela "mana". Pred menoj je o. Stanislav povzdigoval k nebu veliko, belo Hostijo. Frav tam, kjer je nekoč stal sam Bog nebeški in dajal Mojzesu deset svojih zapovedi za vse človeštvo. "Vsa gora je bila strašna" oni važni trenutek. In "glej, začelo je grmeti in se bliskati... in narod je v strahu trepetal v taborišču", kot poroča sveto pismo stare zaveze.

To jutro pa je vladal nad vrhovi

gora skrivnostni mir. Sam božji Sin se daruje na gori, ki jo je Bog pred tisoči let izbral za mejnik sveta...

Za povzdigovanje nismo zvonili in južne ptice niso čivkale okoli nas kakor v vadi Feranu. Na desni strani je pobožno sklanjal svojo pokrito glavo menih iz samostana sv. Katarine, na mašnikovi levici pa sta stala dva mladeniča, baš na razpotju v življenje.

"Glej," mi je rekel o. Jozafat Egiptovski, "tu bi želel umreti. Bog je na tej gori bliže nego kjer koli. Na jugu liže sinajske gore Rdeče morje; doli gledaš v dolino, kjer so nori Izraelci plesali okrog zlatega teleta; na severu te pogled zanaša proti večnemu Jeruzalemu. Nad teboj pa je Bog..."

Rev. Jože Luskar

MESEČNI
MOLITVENI
NAMEN

*Za pomnožitev pobožnosti
k Srcu Jezusovemu in Marijinemu
kot sredstvo proti modernemu zlu*

Dne 6. maja našega p. komisarja Aleksandra ni bilo doma. Prejšnji večer nam je v obednici povedal, da "gre domov, na zeleno Štajersko". Naslednji dan smo ga sicer videli v Lemontu, toda to ni bil cel p. Aleksander, ampak samo telo. Njegove duše, njegovega srca ni bilo tu. S svojimi mislimi je bil tam daleč v starem kraju. Pa kako bi moglo biti drugače?

Ta dan sta namreč na Dobravi pri Brežicah, kjer pastiruje njun sin-frančiškan p. Konštantin, praznovala zlato poroko draga mati in oče, Katarina in Jožef Urankar. Vsa Urankarjeva družina se je ta dan zbrala okrog ljubljenskih staršev, jima stiskala roke in prosila Boga, da bi ju ohranil še mnogo let ter jima današnji zlati venec spremenil v bisernega. P. Konštantin je zanju maševal, nato pa so ves dan preživeli v veselem družinskem razpoloženju.

A veselje ni bilo popolno, je pač v vsaki kupi sreče tudi kaplja pelina. Sina-prvorojenca, p. Aleksandra, in pa najmlajšega sina Frančka /prišel je kot begunec v Ameriko/ni bilo med njimi. Starša sta vroke segala otrokom, oko pa je gledalo preko njih skozi okno: Morda pa le prideta, morda sta le zamudila...

Kaj ni bilo poleg p. Aleksandra? Saj nam je rekel, da gre domov na slavnost. Le telo je ostalo v Ameriki. Mati in oče sta čutila utripe njegovega ljubečega srca, čutila njegovo roko v svoji, slišala njegove čestitke - - -

Na to zlato poroko sem ta dan tudi sam prav živo mislil že zjutraj pri maši. Imel sem vzrok. V duhu sem šel tudi jaz na Dobravo. In ko sem videl njiju oči, ki so zaman iskale sina p. Aleksandra, se mi je vznemirila vest in mi očitala: Ti si tisti, ki si jima vlil v kupo veselja zlatega jubileja to grenko kapljo!

Dva v zlatu

P. Kazimir OFM

V letu 1925. sem bil s slovenskimi ameriškimi svetoletnimi romarji v Rimu, od koder sem prišel v drago domovino. Pa sem tam na stopnicah ljubljanskega frančiškanskega samostana srečal krepkega fanta, mladega patra. Predstavil se mi je kot novomašnik p. Aleksander.

"Kaj ne bi šli z menoj v Ameriko? Sv. Štefan v Chicagu potrebuje kaplana," sem mu dejal.

Začudeno je uprl vame svoje žive oči in me nekaj trenutkov samo gledal. Saj na Ameriko doslej ni mislil, a moj poziv mu je vzbudil stotero misli. Pustil sem ga, naj v svoji duši pretehta to novo pot.

"Zakaj pa ne!" je slednjič odgovoril. "Samo, če me bodo predstojniki pustili?"

"To pa le meni prepusti! Samo, če res hočete iti?"

"Bom premislil. To je velika zadeva zame. Ne morem se takoj odločiti."

"Le premislite! Korak je velik in bo preusmeril vse vaše življenje. Molila bova, če vas res Bog kliče v ameriški slovenski vinograd. - Kaj pa starši? Vam ne bodo branili?"

"Jim bom takoj pisal."

"Ni treba pisati!" sem se muzal hitrici. "Če se odločite, mi povejte! Šli boste domov in se z njimi osebno pogovorili."

V septembru pa smo že odhajali preko Londona, Liverpoola, Quebeca v Združene države ameriške - p. Aleksander, še nek mlad pater in

jaz.

"Gospod pater, sina ste nama ukradli," sta mi očitala pri poslovilnem obedu v Laškem Urankarjeva oče in mati. Žalostna sta bila.

"Ne jaz! Bog ga je odločil in poklical v novo deželo. Sicer pa, saj se bo lahko vrnil. Samo za šest let se je zavezal," sem se branil. - - -

Na ta dogodek leta 1925. sem se živo spominjal letošnjega šestega maja. Sicer pa sta mi že itak odpustila "krajo" in sta po vseh grozotah zadnjih let vesela, da je sin v Ameriki. Ameriška Slovenija pa je tudi vesela mojega takratnega "kindnappinga" in dobro ve, zakaj je Bogu zanj hvaležna. Letniki Ave Marije in Koledarji to povedo.

Pa povedati moram, da sem zlatoporočencema "tatvino" že doma poravnal. Bilo je takole:

Na veliko sredo 1941. sem moral zbežati iz Ljubljane v Zagreb, da si rešim življenje pred Italijani, ki so se naglo bližali domovini. Čez nekaj dni sem zagledal v frančiškanskem samostanu - p. Aleksandrovega brata Konštantina, ki je bil takrat predstojnik v našem samostanu v Brežicah.

"Ponoči smo morali v nekaj minutah zapustiti samostan. Nacisti so nas naložili na avto, nas odpeljali na Hrvaško in nas pustili sredi gozda na cesti. Mislili smo, da nas bodo vse pobili. Pa so nam zabičali, da ne smemo več nazaj..." je pravil.

Po nekaj dneh si je p. Konštantin našel stanovanje pri nekem slovenskem duhovniku g. Miheliču.

Jaz pa sem neki dan po vrnitvi iz mesta zagledal na frančiškanski porti krepkega moža, oblečenega v uniformo železniškega uradnika. Jokal je kot otrok. Pogledal sem ga natančneje in spoznal v njem - Urankarjevega očeta.

"Vi tukaj? Kaj pa se je zgodilo?"

"Sina sem izgubil. V Laškem smo izvedeli, da so nacisti odpeljali Konštantina v Zagreb. Druga novica

pa je bila, da se je skrivaj vrnil v Brežice, kjer so ga Nemci zalotili in ustrelili. Po vsem Zagrebu ga iščem, če morda še živi. Pa nihče ne ve nič o njem..." je preizkušani mož spet zajokal.

Potolažil sem ga, da druga vest ni resnična, da je p. Konštantin živ in zdrav nekje v Zagrebu. Da ste videli, kako so zažarele očetove oči!

"Kaj je mogoče? Kje pa je?" si je radosten obrisal solze.

In sva šla skupno na lov ter sva ga končno našla. Kako veselo je mož objel svojega Konštantina.

"No, gospod Urankar!" sem se pošalil, "Pred leti sem vam enega sina ukradel, danes vam pa enega vračam. Kaj sva zdaj poravnana?"

"Sva! Hvala vam!" mi je srečen segel v roke.

P. Konštantin pa je prišel iz Hrvaške kmalu v moje župnišče v Ljubljano. - - -

Zakaj nam je p. komisar dne 6. maja v duhu zbežal domov k zlatoporočencema in kako jih ljubi - pa čitateljem nihče ne more povedati lepše, kakor on sam v svojih pesmih. Zlasti v onih, ki jih je priobčil v Koledarju Ave Maria 1936., po povratku iz obiska v domovini.

O svoji materi prekrasno poje v pesmi "Poljub gorak očema dvema":

Dve desetletji spremlja dvoje me oči,
dva sončna žarka sevata mi nad življenjem,
odkar sem se pobratil s tem drvenjem
tujine, velemest in njenih težkih dni.

- - - Deset sem let prešteval solze bridke,
ki si jih iztočila, ko sem dal slovo.
Kot jagode sem zbiral jih na zlate nitke,
jih spravljal v svojo srčno kamrico.

- - - Kako jo ljubim to slovensko mamol!
Čprav jezikov tujih nič ne zna,
čprav ne vé, kaj bi s sveta reklamo,
pa božji jezik milosti pozna.

Iz vsake vrstice kar žari ljubezen do matere. Če imate še Koledar,

prečitajte celo! Tudi Vas bo pesem ogrela. - In kako prijetno poje naš p. Aleksander o očetu! Primerja ga organistu, dirigentu, sebe in svoje brate in sestre pa orgelskim piščalkam:

Kako se časih smo smehljali dobremu očetu:

"Otroci mir, vi ste le orgelske piščali,
lepo mi bote spev življenja zaigrali.
Kaj bom ponavljal stoinstokrat vam, ti šment,
da jaz družine sem postavni dirigent."

Primerja ga vrtnarju, ki...

Zasadil je drevesca v vrtu si po vrsti,
ko so vrstili se mu v hiši sveti krsti:
Jablanko prvemu in Jožku češpljo sivo,
in drugim trem še hruško, češnjo, slivo.
Prišli so Mici, Kati, Ana, Menica in Zinka,
brž zraste lipa, hrast, jasmin, bršljin, malinka.

Da, lepšega spomenika zlatoporočencema pač ne moremo postaviti, kakor ga je postavil njihov najsta - rejši sin Lojze - p. Aleksander. Zato pa se mu samo pridružim v imenu sobratov in vseh naročnikov Ave Marije, katere dolgoletni urednik je bil. Vsi prav iskreno čestitamo obema zlatoporočencema in jima želimo, da bi dočkala v zdravju tudi biserno poroko. V svojih molitvah se ju bomo spomnili pri lemontski Mariji Pomagaj.

Pesem o beli hišici

Tam na zemlji mojega očeta,
tam, kraj vinograda sončnega,
tam je groblja kamna sivega,
ki s pelinom grenkim je prežeta.

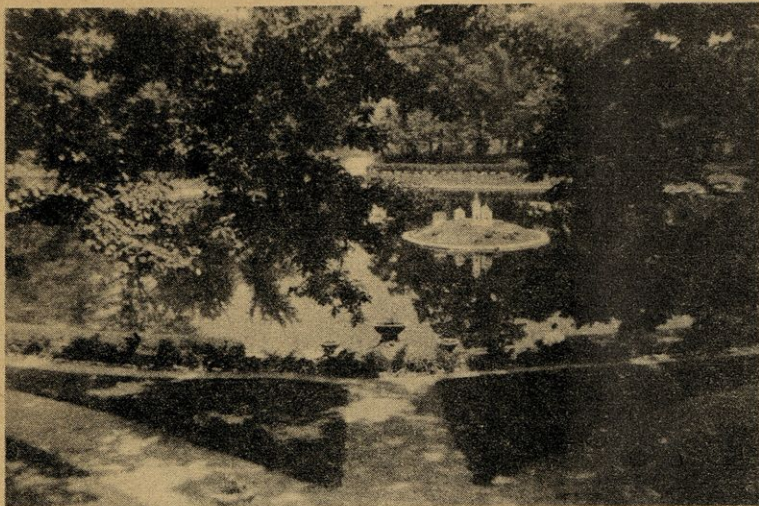
Hišica tam stala je kdaj bela
in na okencih vse polno rož,
v izbi dobra ženka, dober mož
in pred hišo deca zdrava in vesela.

Pa je prišlo besno iz daljave
in se je zagnalo v hišico
in v zemljo jo črno treščilo
brez ljubezni, brez postave.

In od lepe bele hišice
nam ostalo je le kamenje
in še kot grenak, grenak spomin
je prerasel grobljo vso pelin.

Lado Piščanc

LEMONTSKI

Lemont je že zopet v praznični obleki: vse zeleno in v cvetju, kakor druga leta. V majskih nedeljah tudi obiskovalcev našega parka ni manjkalo. Marsikdo se pa tudi zmoti in zavije s karo z glavne ceste proti našemu samostanu, posebno še zdaj, ko imamo tlakovano cesto.

*

Naš p. John je v svoji čebelarški kroniki letos zabeležil tole zanimivost: Roj dne 9. maja. Tako zgodaj njegove čebelice v vseh letih njegovega čebelarjenja še niso rojile. Pa še to je roj napravil, da je šel nazaj v svoje stanovanje. Dne 12. maja pa ga je p. John zopet pogrešil in ga srečno ogrebel. Pravi, da bo to njegova letošnja najboljša družinica, kar mu

seveda tudi mi želimo. Saj smo vsi bolj sladkosnedne vrste in kar radi ližemo med, posebno še lemontskega, ki je zares odličen.

*

Morda se bodo romarji spominjali suhega in majhnega možička, ki je bil dolgo let med našimi lemontskimi delavci. Tega Mr. Johna Petka je dne 3. maja hudega trpljenja rešila smrt. Bil je že čez šestdeset let star, a je skoraj do zadnjega pomagal. Umrl je v jolietški bolnišnici sv. Jožefa, nato pa so ga prepeljali v Chicago v faro sv. Štefana, kjer je svoj čas živel. - Bog mu daj mir in pokoj!

*

Romarski dom vsaki dan pridobi kaj novega.

O
D
M
E
V

P. Andrej in brat Akurzij se kar kosata, kdo bo bolj priden. Mi moramo oba pohvaliti in še vse ostale, ki pomagajo, kadar le utegnejo. Naši kleriki so skoraj vsak prosti čas po kosilu ali večerji na hribu.

Tako upamo, da bo romarjem kar vseč naš Baragov dom. Hotel res ne bo, pa stanovanje bo prijetno, hrana pa zdrava, domača.

*

Kakor vidite, je ta številka tiskana na nekoliko slabšem papirju, kakor so bile ostale. Papir je namreč pod zaporo, odkar smo v nesrečni vojni. Naročili smo ga takoj, ko nam je pošla zaloga, a dobili ga bomo šele proti koncu meseca. Tako moramo tiskati na papir, ki nam že delj časa leži tu kot "železna rezerva". Mislim, da bralcem tako bolj ustrezemo, kakor pa, če bi se izdaja številke zavlekla tja do srede junija. Ali imamo prav? Mislim, da.

*

Ljudje nas dostikrat izprašujejo po pismih, koliko naj pošljejo denarja, če hočejo svete maše. Na željo naj tu o tem napišemo nekaj besed.

Za peto sveto mašo

navadno sprejemamo po \$5. Za tihe svete maše, za katere prosilec želi gotov dan, ali uro, ali pa oltar, pošiljajo ljudje navadno po \$2 ali več. Dar za tihe svete maše, za katere ni določen gotov dan ali kraj, pa je na splošno en dolar.

*

V maju je prišel k nam v Lemont Mr. Jože Mihelič, naš stari prijatelj. Vsako leto prebije svoj dopust med nami in seveda ves čas pridno pomaga v kuhinji in na vrtu.

*

Večkrat smo že pisali, pa nekateri sekar nočejo zapomniti: kadar pošiljate na naš naslov denar (za sv. maše ali kaj drugega), denite v pismo raje Money Order ali Postal Note. Velikokrat se je že zgodilo, da nam kdo piše: Poslal sem vam denar, pa ni nič odgovora. - Seveda ga ni, ko pa nismo nič prejeli! Niso vsi poštene na svetu. Pismo z denarjem izgine na potu in nihče ne ve, kam. Money Order pa ima številko in tatu nič ne koristi ter pride gotovo na cilj.

Tako boste vedno gotovi, da pride Vaše plačilo v prave roke. Naš upravnik pa ne bo imel toliko nepotrebnega pisanja sem in tja.

*

Šolsko leto se na na-

ši fakulteti bliža koncu. Saj smo že v prejšnji številki omenjali našega letošnjega novomašnika, p. Danila Sedlarja. Novo mašo bo zapel zadnjo nedeljo v maju in je prav zdaj, ko to pišemo, ves v pripravah. Pa se kljub temu ves čas drži na smeh in komaj pričakuje, da bo srečni dan tu. Če neverjamete, pogledajte to sliko in se boste sami prepričali.

P. Danilo je trinajstega maja prejel diakonat in sicer v cerkvi sv. Andreja v Chicagu. Podelil mu ga je g. škof Sheil, ki mu bo podelil tudi mašniško posvečenje. Isti škof je šestega maja podelil fr. Valerijanu subdiakoniat.

*

Prihodnjo, julijsko številko bomo kolikor mogoče posvetili srebrnemu jubileju kronanja naše Marije Pomagaj. Zato bi želeli, da bi naši bralci za Zapeček napisali, kakšne milosti jim je že izprosila lemontska Marija. Saj vedno prihajajo pisma zahvale in romarji nam velikokrat pripovedujejo, kako jim je Marija pomagala. Napišite na kratko in nam pošljite vsaj do 10. junija. Nič ne glejte na slabo pismo! Kar po domače napišite, pa bo! Pokažimo hvaležnost Mariji!

Obenem prosimo tudi drage bralce, od katerih jih je bilo gotovo precej pred petindvaj-

Naš novomašnik p. Danilo

setimi leti v Lemontu na kronanju: če ima kdo od tistikrat shranjeno kako fotografijo, naj jo pošlje našemu uredništvu. Morda jo bomo mogli porabiti. Vrnili jo bomo nepoškodovano.

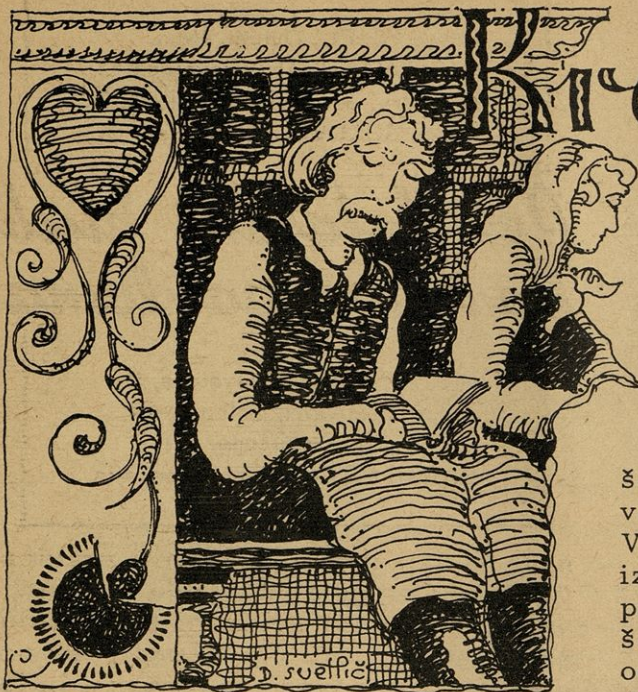
*

Večkrat obišče našo božjo pot Marije Pomagaj kak novoporočeni par, bodisi tu rojena, a otroka slovenskih staršev, ali pa novonaseljenca. Lepa navada, ki bi kar lahko postala navada vseh slovenskih parov! Če se nova pot začne z Marijinim blagoslovom, potem bo gotovo srečna, četudi ji trnje ne bo odvzeto.

Poročati pa tu žal ne smemo, ker ni župnije.

Lemontski kronist

Kramljanje na zapečku

BELT, Mont. - Piše Anna Urick: Kako sem bila vesela, ko sem po dolgem času enkrat videla v Koledarju sliko naše domače cerkve sv. Jurija. Tja sem kot deklica hodila k maši in se še spomnim, da imamo v njej lep bronast spomenik Friderika Baraga. Še vem, kako je bilo, ko smo šli v Malovas gledat Baragovo škofovsko palico. Vsi smo bili veseli. - Pa tudi to še pomnim, ko sem bila v bolnišnici v Ljubljani. Konj se mi je splasil ter sem si zlomila nogo. Vsak dan zjutraj je prišla v našo bolniško sobo sestra in je naprej molila. Zdaj pa reve tako preganjajo v starem kraju, da se mi res smilijo. Bog daj, da bi se kmalu obrnilo drugače!

SEATTLE, Wash. - Pošilja Mary Shiltz: Že nad osemdeset let sem stara, pa vendar še veliko berem, kar mi le pride slovenskega pod roko. Kako težko čakam na Ave Marijo! Kako vesela sem bila tudi Koledarja. Ko je čez dan vedno dosti dela, mi je pa zvečer branje v zabavo. Navadno kar zaspim ob lemontskih bukvah. Bog daj, da bi jih še veliko poslali!

PICKLE CROW, Ont. Canada - Piše Mr. Bernard Komavh: Dragi slovenski frančiškani v ZDA! Najprej Vas lepo pozdravljam, novi prišlec iz zasužnjenege starega kraja. Zdaj pa na dan s prošnjo! - Čim sem prišel v novo domovino, sem na postaji od neke usmiljenke dobil v roke Vašo Ave Marijo. Tako mi je bila všeč in ker sem našel na platnicah Vaš naslov, Vam lahko pišem. Iz srca Vas prosim, ako bi mi mogli stalno pošiljati priljubljeni mesečnik. Mi bo v veliko tolažbo v tej puščobi, ko nimamo ne cerkve in ne svojega dušnega pastirja, da je včasih res kar žalostno. Tudi za molitvenik Zdravnik moje duše bi Vas prosil in če imate morda kako sliko sv. Bernarda. Samo za enkrat boste morali malo počakati glede plačila, ker sem šele začel z delom. Za Vašo dobroto Vam Bog povrni!

Komaj že čakam Ave Marijo.

Naši pokojni

Frank PETEK, Clev.O.
Mrs. Rozalija FERŠT, Chisholm, Minn.
John PETEK, Chicago, Illinois
Mrs. Frank VOLK, Willard, Wis.
Mrs. Franciska TOMAZIN, Lorain, O.
Mrs. Mary GLOBOKAR, Jeferson, O.
Mrs. Caroline BABICH, Brewster, O.

CLEVELAND, O. - Piše Gertrude Zaman: Bog bodi Plačnik vsem, ki se v Lemontu trudijo za nas in nas oskrbujejo z lepim branjem. Koledar še vedno jemljem v roke. Letos je res moderen. Mojemu možu je bil tako všeč, da ga je do polnoči prebiral. Tudi meseci so lepo urejeni in razlaga pri njih je tako prijetno branje. Ave Maria nas vsak mesec tako razveseli in komaj čakam, da dobim v roke razlago litanij. Zares, ko bi vsi na svetu tako živeli, kakor nas uči Ave Maria, bi bilo drugače! Škoda, da nočejo vsaj vsi ameriški Slovenci seči po našem verskem glasilu!

DETROIT, Mich. - Piše Miss Marija Berčič: Zelo sem Vam hvaležna, da ste mi začeli pošiljati Ave Marijo. Saj veste, kako je dekletu, ki je samo v tujem svetu. Sem pa našla zelo dobro sponzorico, Mrs. Karolino Podlesny, ki skrbi zame kot lastna mati. Vse življenje ji bom hvaležna in se jo vsak dan spominjam v svojih molitvah. Prav vsakemu begunskemu dekletu bi želela tako prijeten dom, kot sem ga našla jaz. Cleveland me je zvalil za dva meseca, pa sem zopet pobrala svoje stvari in se vrnila k dragi Karolini, ki me je rada sprejela. Saj mi je že pred odhodom dejala, da mi je dom vedno odprt. Bog jo ohrani še mnoga leta!

Spomnite se me kaj pri Mariji Pomagaj!

LORAIN, O. - Piše Lojze Tomažič: Dne 16. aprila smo imeli v tukajšnji cerkvi sv. Cirila in Metoda velik praznik: clevelandski nadpastir je podelil dvainpetdesetim otrokom zakrament svete birme, nam pa svoj nadpastirski blagoslov. Obenem smo obnovili svojo prisego Kristusu in mu povedali to, kar pravi našapesem: "Kristus, čuj prisego našo, zate gremo v boj, v smrt - in zmago!"

Zlasti v teh resnih in brezverskih časih je dolžnost nas vseh katoliča-

Frank VESEL, Duluth, Minn.
Mary CASSERMAN, Cleveland, O.
Mr. & Mrs. Javornik, Cleveland, O.
Agnes BUKOVEC, Cleveland, O.

Pet-dolarški klub Baragovega doma

Mary PERUSEK, Cleveland, O.
Anton TOMAZIN, Chicago, Ill.
Mrs. ZUGEL, Chicago, Ill.
Michael ORTAR, Sheboygan, Wis.

nov, da se zavedamo: braniti pravice Cerkve ni samo dolžnost duhovnikov, ampak nas vseh! Pri sveti birmi smo postali vojaki Kristusovi, odslej se ne smemo sramovati svoje vere in jo skrivati, ampak moramo vedno in povsod delati za širjenje božjega kraljestva.

Drug velik dan pa je bila pri nas nedelja 6. maja, ko smo gledali v naši cerkvi belo vrsto angelskočistih dušic, ki so se pomikale proti oltarju. Koga ne bi ganil pogled na prvobohajančke? Telo in duša v belem oblačilu nedolžnosti, na glavi venec, v očeh rajska sreča... Ko so pred sveto mašo za g. župnikom ponavljali krstno obljubo, se je pač marsikomu izmed nas izvil iz prs vzdih: "Gospod, ti čuvaj in varuj to lilijo pred morečo slano zapeljivost!" Morda je marsikatero srce, ki je že leta in leta taval v temi greha in ga niso ganile duhovnikove besede, ob pogledu na te cvetove občutilo kesanje.

Krščanski starši, oče in mati, zopet imate zgled, kako v vsem drugačnem duhu se vzgajajo Vaši otroci v katoliških šolah, kakor pa v drugih. V luči vere in pravice, ki bo Vašemu ljubljenu razsvetljevala temno pot skozi prevare in zanke življenja. Zato pa le nadaljujte s krščansko vzgojo!

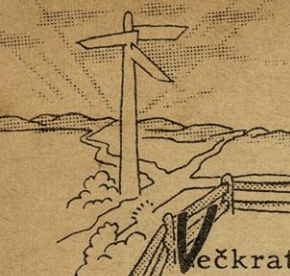
ROMARJEM

stana. Drugi bus (JOLIET 66) stoji na istem prostoru, a pelje drugje v Joliet, ne skozi Lemont.

Prestopati ni treba. Na izstop pa se pripravite kako miljo potem, ko bo bus pustil za sabo velik železen most.

Bus vozi iz Chicaga vedno ob uri ter pride nekako v eni uri in četrtrt do cilja.

Kdor pa pride z vlakom do Joliet, naj na busni postaji vzame listek do Lemont, St. Mary (samo Lemont ne za-došča) ter sede v bus CHICAGO 4A (ne 66!).

večkrat nas kateri teh, ki še niso bili nikoli v Lemontu ali pa so se doslej pripeljali vedno v večji skupini, izprašuje, kako se pride na ameriške Brezje. Da ustrezemo vsem, tukaj nekaj pojasnil:

Lemontski samostan leži na stari Archer Ave. malo pred Lemontom, mestecem med Chicagom in Jolietom. (Nekako 25 milj od Chicaga in 12 milj od Joliet).

Romarji, ki se pripeljete z vlakom do Chicaga, morate najti (najbolje s taksijem) BLUE BIRD BUS STATION, ki leži na Randolph Ave. v bloku med cestama State in Wabash. Ni daleč od nobene železniške postaje.

Listek do Lemonta stane 63¢, bus pa stoji pri zadnjih vratih na koncu čakalnice. Pogledajte pa, če ima napis: JOLIET 4A, kajti samo ta pripelje mimo samo-

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

ZA LUČKE-Po \$5: M. Zagorc, U. Sustarsic, A. Somrak, N. N., Mrs. J. Persin; po \$4: J. Mazovec; po \$3: M. Ajdisek, A. Shmuh, M. Skulj, A. Klemencic; po \$2.75: F. Pust; po \$2: M. Knez, T. Gubanc, F. Gregorich, R. Rus, F. Klancar, J. Lube; po \$1.75: F. Orasin; po \$1.50: Mrs. L. Pavsek, J. Erlan, A. Ostrelc, M. Vilar, A. Jerak, M. Kovach, Mrs. G. Tassotti, M. Stefancic, A. Furlan, M. Mozic, M. Novak, M. Brezar, J. Hribar, J. Hlad, M. Starich; po \$1.25: V. Pogacnik; po \$1 Mrs. F. Korencic, T. Habjan, G. Lorsek, Mrs. M. Leskovec, F. Kodelja, F. Raischel, F. Rupert, F. Kosir, A. Pelcic, M. Malarich, J. Bucar, J. Petrincic, A. Franciskovic, Mrs. R. Verbic, F. Kastigar, M. Shircel, J. Shircel, A. Ferencak, M. Lavric, A. Rudman, A. Zdesar, U. Legan, M. Vrecko, J. Kristofelc, F. Skubic, M. Mestek, F. Kog, J. Bradach, M. Krainz, J. Kerzic, I. Christ, A. Gornik, Mrs. J. Hodnik, Mrs. A. Gregorac, M. Hlabse, Mrs. A. Zelnik, R. Koporc, R. Cimperman, A. Knauss, M. Rangus, M. Markovich, M. Kovach, M. Oberstar, G. Zallar, Mrs. J. Martincic, A. Savnik, J. Strauss, A. Urbancic, M. Shenk, Mr. Mrs. Bandi, A. Pelcic, Mr. Mrs. Thompson; po .75¢: J. Brodnik; po .50¢: F. Drasler, V. Zadnik, M. Darovic, M. Noda, M. Bencina, F. Maleckar, M. Zagorc, C. Kolar, M. Ivancic, A. Jurecic, M. Berus, Mrs. F. Krantz, K. Homar, Mrs. Perpar, J. Stepic, V. Breznik, J. Logar, M. Coprich, Mrs. M. Perko, B. Vardijan, U. Tursic, F. Korenchan, F. Kovacic, M. Strukel, M. Levac, M. Malovrh, M. Gorisek, M. Sturm, F. Arh, F. Petric, F. Perme, F. Hocevar, M. Casserman, A. Zidar, Mrs. V. Slana, M. Renko, M. Gornik, F. Levec, A. Svirgel, M. Russ, J. Lagina, Mrs. J. Dettlaf, F. Stonich, Mrs. F. Skubic, M. Volkar, F. Necimar, Dr. & Mrs. Skur, Mrs. Pirc, A. Krall, Mrs. A. Korosec, A. Hren, F. Petric, U. Lovsin, M. Ivancic, Mrs. Polz, T. Hrovat, M. Moze; po .40¢: S. Podgornik;

po .30¢: M. Zelko; po .25¢: M. Modic, M. Marinko; po .05¢: J. Hirschegger.

Po \$10: M. Skrbina, A. Bencin, J. Jakel, J. Perko, A. Bukovec, M. Kochevar, A. Krall, V. Hocevar, P. Bukovec, M. Hochevar, J. Gustincic, F. Pirs, F. Kostelc, M. Kastelic, H. Zgajnar, A. Malesich, R. Sircelj, F. Becjan, M. Yenc, R. Glazar, L. Simonelic, A. Kozjek, F. Cerar, J. Volaric, J. Moze, D. Orazem, J. Perusek, J. Dolinar, F. Knez, J. Cibasek, E. Ule, M. Flajnik, J. Barbes, A. Tomazin, J. Jager, Mrs. J. Gruden; po \$9.20: F. Gorenc; po \$7.10: F. Junz; po \$6.50: K. Jeras; po \$6: J. Koshmerl, A. Gorkos, F. Slemc, F. Gregorcic, F. Bizjak, A. Mozina, M. Boh, A. Springer, F. Zaic; po \$5: J. Hocevar, J. Aufderklam, J. Medvescek, T. Mozich, J. Godec, A. Savnik, P. Volpatc, C. Hocevar, J. Jelencic, A. Zagar, A. Ferencak, M. Mutz, M. Turk, M. Dolinsek, J. Skufca, M. Skulj, J. Strah, M. Taucher, J. Kmet, J. Habjan, A. Shoner, L. Pavek, K. Murato, L. Kozuh, M. Zeljko, M. Smole, M. Grum, A. Nemes, Mr. Mrs. J. Major, J. Mohar, G. Jurjevic, J. Zuzek, R. Bizjak, A. Komick, J. Pajk, U. Sustarsic, M. Barbich, M. Erzen, J. Gacnik, C. Klaus, F. Novak, J. Bradach, J. Ravnik, M. Kofal, F. Verhovec, M. Levac, J. Skerl, K. Gregorich, A. Gole, A. Kosir, F. Rogina, J. Zakrajsek, M. Butala, A. Savor, M. Struna, A. Kutnar, L. Mladich, M. Jalovec, J. Jezek, C. Boncha, J. Vidmar, T. Arko, J. Russ, J. Mivec, Mrs. N. Haffman, F. Trampus, A. Lican, R. Skufca, Miss M. Sajovic, J. Secnik, Mr. Mrs. J. Glivar, H. Laurich, A. Hocevar, G. Gorshin, F. Derovsek, Miss J. Peterka, F. Strazar, J. Kocjancic, M. Cekada, J. Zupancic, S. Lavric, M. Meljac, H. Rosman, M. Starc, M. Tomec, J. Bovitz, A. Korelc, T. Migvar, B. Skofic, A. Fortuna, R. Simenc, A. Baselj, K. Lopcic, F. Skubic, J. Bizal, J. Zitnik, F. Hocevar, A. Habjan, F. Starr, J. Ravnikar, F.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

Majerle, M. Perusek, J. Cesar, I. Bizjak, A. Virant, F. Ivancic, R. Verbic, J. Bucar, J. Eradac, F. Rebolj, M. Wretchko, L. Mesnig, H. Dolinar; po \$4: J. Sedej, Mrs. L. Zorc, Mrs. M. Hochevar, J. Strnad, A. Zadnik, J. Machek, M. Janezic, Mrs. J. Rauch; po \$3.50: M. Vidmar; po \$3: J. Kalcic, C. Smolich, F. Smrke, M. Mikula, F. Pogacnik, A. Zupancic, T. Derchar, F. Maticic, H. Kraucur, A. Jesenko, P. Golobic, M. Selak, K. Zrdin, C. Avsec, A. Lesca, M. Noda, A. Jeglich, F. Kosir, M. Ortar; po \$2.50: J. Ancel, J. Kosnjek, Mrs. F. Zimmerman, F. Mesojedec, J. Mohar; po \$2.25: C. Marolt; po \$2: H. Erchul, I. Kralj, M. Zelle, Mrs. J. Korencich, M. Chervan, A. Toman, J. Pugelj, M. Zupancich, L. Stanich, F. Petric, I. Terskan, R. Zonta, A. Kamin, F. Kocevar, M. Pirc, M. Oblak, E. Boze, A. Smole, A. Xeller, J. Sedmak, A. Mlakar, J. Okoren, V. Sustersic, R. Lamsek, U. Strubel, F. Racic, J. Sustarsic, A. Pluth, F. Pengal, Miss C. Kalan, J. Kersman, M. Spehar, M. Marosh, G. Jaksna, M. Oblak, A. Luin, R. Klemenctic, F. Balle, A. Volcansek, F. Gerchman, H. Podpavec, F. Kocjancic, F. Kolar, F. Ulcar, R. Gorjanc, M. Kresevic, P. Peter, J. Poddertz, J. Simec, A. Moonich, I. Zalar, E. Kovacic, A. Krulc, F. Pajk, V. Mole, F. Vidmar, J. Tushar, A. Plemel, A. Rebol, M. Stibler, C. Barboric, A. Barboric, M. Habjan, F. Tomsic, M. Meznaric, T. Brojan, N. J. Vranichar, M. Frankovich, J. Michelitz, J. Cvar, A. Hladich, M. Kazoglav, A. Boldin, J. Zabukovec, L. Letonia, V. Sesek, C. Traven, M. Certalic, A. Voje, A. Jersin, Miss A. Gosar, L. Fon, A. Stepnich, Mrs. Levav, M. Jasnar, T. Zore, Mr. Mrs. G. Bubash, F. Horzen, A. Coff, J. Dolcic, Mrs. R. Krall, J. Dobravc, A. Galin, J. Pelhan, J. Leban, J. Skrabec, A. Golc, J. Kokal, J. Zbochnik, F. Stanovnik, Mrs. A. Urbas, M. Gorshe, A. Sustar, A. Tasnar, F. Bittance, T. Plos, A. Obreza, J. Beljan, A. Hodnik, A. Peterlin, Miss A. Kocjan, F. Roitz, Mrs. Dobnikar, F. Pajk, J. Stampfel, M. Perusek, M. Marincic, M. Gorup, D. Svetlic, A. Kostelic, R. Dezelan, L. Dolinsek, J. Staric, C. Tomec, C. Slemec, J. Horvat, F. Mavec, M. Krivic, T. Balazic, D. Hudolin, J. Mramor, T. Korosec,

DAR LISTU-- Po \$10: Rev. J. Blazic; po \$3: J. Somrak, J. Heraver; po \$2.50: N. N., Mr. Perusek; po \$2: Mrs. L. Kralj, M. Hoge, J. Mirtic, M. Hreh, A. Hudales; po \$1.50: A. Zupancich; po \$1: M. Modic, B. Lobe, J. Brula, J. Zbochnik, F. Vesel; po .50¢: F. Horzen, M. Tolar, F. Vehar, F. Hren; po .25¢: J. Ancel.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO-- Po \$50: F. Vesel; po \$5: J. Kocin, F. Derovsek, M. Habjan, F. Majerle, A. Terlep, M. Shelgaj, M. Prah; po \$4.50: M. Kerzich; po \$4: J. Mulec, L. Erlach; po \$3: J. Cvar, L. Erlach; po \$2.50: M. Knez, A. Rovani; po \$2: S. Jurcic, B. Michelich, F. Brezovar, F. Strauss, M. Vrecko, M. Levav, A. Vidmar, T. Stariha, M. Knauss; po \$1.50: J. Barbes, A. Sajovic, L. Kozelj, M. Stih, M. Gorup, Mrs. Levav; po \$1: L. Erlach, J. Svegel, M. Vidmar, H. Mozinga, J. Hlebec, A. Baselj, Mrs. J. Rauch, M. Zaletel, K. Murato, L. Berce, F. Strelar, Mrs. L. Kralj, J. Zbochnik, N. N.; Po .50¢: A. Nengar, A. Oratch, F. Udovich, Mr. Mrs. Bandi, M. Pirnat, A. Rabssel, H. Stutts.

ZA ROMARSKI DOM--Po \$7.50: A. Bukovec; po \$5: F. Vesel, M. Casserman, Mr. Mrs. Javornik, M. Perusek, A. Tomazin, Mrs. Zugel, M. Ortar; po \$2: J. Pivikart; po \$1.50: Miss M. Mohorcic; po \$1: J. Mavec, M. Kuncic.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA-- Po \$10: F. Pavlich, J. Caisar, M. Vidmar, M. Staric, J. Adamic, Mrs. Surjan.

ZA BARAGOVO ZVEZO-- Po \$2: Mr. Mrs. V. Mavko; po \$1: T. Panijan, J. Godec; po .50¢: A. Tome.

ZA SVETE MAŠE-- Po \$100: M. Madic; po \$50: M. Laken; po \$45: A. Colnar, P. Sedlak; po \$41: J. Hren; po \$40: M. Strekal; po \$34: J. Babich; po \$30 za greg.maše za starokrajске Brezje: F. Junc; \$30: R. First; po \$21: J. Pintar; po \$19: M. Simonisek; po \$15: A. Hladnik; po \$14: Mrs. Zugel; po \$10: J. Mihelic, F. Laken, J. Perusek, R. Lamsek, M. Marinich, M. Lupina, F. Rabich; po \$9: M. Minion, Mrs. Levav; po \$8: P. J. Laurich, L. Cemazar, K. Ercul; po \$7: A. Zokal; po \$6: F. Jalovec, F. Skulj, E. Lenarcic, S. Selak, Mrs. Kogovsek, M. Kofal, Mrs. Lavric, Mrs. Zlogar; po \$5: A. Novak, Junc, J. Anzich, F. Petric, J. Rodina, M. Potochnik, J. Mulec, Mrs. Kness, J. Cankar, Mrs. J. Mismas, A. Bukovec, M. Lokar, Mr. Mrs. Javornik, T. Lozier, C. Grachan, L. Simonelic, M. Yenc, F. Smrke, M. Selak, F. Pirs, F. Starr, A. Fortuna, M. Habjan, M. Trusnik, A. Zakrajsek, M. Kenik, A. Miklich, F. Vesel, J. Zakrajsek, A. Kosir, M. Kochevar, M. Barbich, F. Fink, Mrs. Knafelc, M. Rebek, M. Russ, F. Kosir; po \$4.50: Mrs. K. Tomec, F. Zupancich, J. Smrekar; po \$4: A. Kastelic, J. Prazen, A. Ciglar, M. Pavlesich, T. Panijan, J. Sever, M. Svigelj, J. Mohar, A. Skrabec, F. Tolar, F. Stergar, M. Karsnick, Mr. Poljak, U. Budic, J. Znidarsich, C. Govednik, J. Krumberger, F. Slemc; po \$3: Zupancic, Gorenc, Zerovnik, M. Ortar, C. Smrekar, Mrs. K. Gersich, F. Plautz, A. Klobuchar, J. Gostic, M. Marincic, A. Lesca, R. Verbic, M. Fortuna, J. Horvat, M. Kazoglav, M. Cekada, T. Rezek, C. Anzich, M. Deblock, A. Stimetic, A. Tomazin, R. Gorjanc, M. Mikula, F. Tomsic, A. Rudman, A. Pogacnik, M. Tomsha, F. Brezovar, F. Snyder, J. Erjavec, M. Evez, F. Gartner, J. Cankar, S. Oven, M. Ziberna; po \$2.50: F. Novak, M. Turk, J. Furlan, Petrovcic Fam., M. Pirc, F. Derovsek; po \$2: J. Bratush, J. Miks, T. Stariha, F. Shebenik, A. Kordan, J. Janezic, M. Knauss, C. Smolich, J. Ancel, J. Strunge, Mr. Mrs. F. Setina, A. Sintic, A. Zupancic, F. Stark, M. Prah, J. Adamic, T. Hiti, J. Jelencic, F. Vesel, A. Hite, Mr. Mrs. Mandel, J. Bergles, Mrs. V. Ambrose, J. Sedmak, M. Seitz, A. Sustar, M. Sodec, A. Springer, M. Gostic, B. Evans, J. Janezic, L. Hren, A. Jakovic, P. Rogel, A. Kovacic, A. Boldin, J. Petrovcic, J. Jurancic, J. Senk, A. Florjancic, Mrs. Volk, M. Usenicnik, Mr. rs. Gregorich, Mr. Mrs. J. Gliver, B. Gerzin, I. Majnik, L. Voncina, J. Vesel, F. Kastigar, M. Noda, Mrs. A. Bokal, A. Urbas, J. Mirtic, J. Polk, M. Gornik, A. Roznika, L. Trontel, L. Rozman, M. Simonisek, J. Gorjanc, J. Kozel, A. Chesnik, A. Sustar, K. Brodarick, A. Molk, M. Vastalo, L. Trontel; po \$1.50: J. Gustincic, J. Gall, A. Ban, U. Lukezic, A. Gregorac, M. Tomsic, M. Knez, M. Hegler, M. Pirnat, N. Tomc, M. Cralic, M. Zerovnik, J. Koscak, T. Balazic, M. Vidmar, M. Luznar, M. Zerovnik; po \$1: A. Stepnich, J. Somrak, M. Mrak, M. Kostelec, T. Korosec, F. Strelar, J. Strnad, J. Kuznik, I. Oblak, M. Misaica, M. Zore, J. Zupin, J. Stimec, Mrs. M. Pevic, M. Kompare, T. Plos, J. Hocevar, J. Gabrovshik, M. Sutulovich, M. Konechnic, Mrs. J. Balkovec, L. Fon, J. Kasacak, J. Resnik, M. Safran, A. Plemel, J. Steblaj, M. Stibler, C. Higgins, J.

